

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-8250

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:69 • 29 Ağustos '98 • 5 DM

**Kahrolsun
emperyalist
saldırganlık!**

Barış için

kapitalizme karşı savaşı

yükselt!

İCİNDEKİLER

Emperyalist saldırılara karşı sınıf savaşını yükselt!	4
Sosyal patlama korkusu ve ordunun manevraları	6
Bir kez daha çürüyen düzen, çeteleşen devlet üzerine	7
Çözüm devrimle barış sosyalizmle gelecek (Orta Sayfa).	12-14
Rusya'da kapitalizmin iflası: Çöküş emperyalist metropollere doğru ilerliyor!	18
Kongo'daki savaş emperyalizmin güdümünde bölgesel savaşa dönüştü	19

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:69 ● 29 Ağustos 1998

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BIRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi Aytaç Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.
No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı
No: 61 NİĞDE

Kızıl Bayrak'tan

Ünlü mafya babalarından Çakıcı'nın Fransa'da tutuklanması, devlet ve kontra suçlarını bir kez daha gündeme getirdi. Meğerse Çakıcı asıl ününü mafya suçlarıyla değil, devletin kontra suçlarıyla edinmiş.

Bilindiği üzere Türkiye gibi uydu devletlerin kontrolü, ABD'nin casusluk örgütü CIA'nin organizasyonu ile gerçekleştiriliyor.

Geçtiğimiz hafta, emperyalizmin dünya jandarması ve dünyanın en büyük haydutu ABD'nin iki Ortadoğu ülkesini bombalaması ile, maşası Çakıcı'nın yakalanması gündemin birinci sıralarını işgal ediyordu.

Suçlarının Çakıcı vesilesiyle bir kez daha sayılıp dökülmeye başladığı aynı günlerde, sermaye devleti ise, suçuna suç eklemekle meşguldü. Cumartesi günü sabah saatlerinden itibaren Galatasaray Lisesi'nin önü polis ablukasına alındı. Cumartesi Anaları'na bir kez daha saldırıldı. Bir gün sonra ise, yine Galatasaray Lisesi önünde, son dönemde sermayenin saldırı hedeflerinden biri haline gelen demokrat radyolardan Özgür Radyo'nun 3 aylık kapatma kararını protesto açıklaması vardı. Onlar da aynı gözaltı teröründen nasiplerini aldılar.

Saldırıları her boyutta sürmeye devam etti, ediyor...

Yeni açılan Hatay temsilciliğimizi basan polis, büromuzdaki arşivlere ve tüm yayınlara, hukuk dışı olarak el koymuş bulunuyor. Bilindiği gibi, kendi yasalarına göre, sadece toplatma kararı olan yayınlara el koyabilirler. Onu da tutanakla yapmaları gerekiyor.

Çünkü toplatma kararıyla henüz, yayın hakkında dava açılmış ve dava süresince dağıtımı yasaklanmıştır. Davanın beraatle sonuçlanması durumunda bunların sahiplerine iadesi gerekir. Arşive ise hiç bir gerekçeyle el koyamazlar. Hatay temsilciliğimize bu saldırının hemen ardından. Adana temsilciliğine bağlı çalışan Yusuf Avlar adlı yoldaşımız, Ceyhan-Yumurtalık'ta, deprem nedeniyle oturmaya başladıkları çadır basılarak gözaltına alındı. Mahkeme tarafından serbest bırakıldıktan sonra tekrar

alınarak DGM'ye çıkarıldı. Fakat burada da bir suçun tespit edilemediğinden yine serbest bırakılmak zorunda kaldı.

Mafyayla içli-dışlı, her türlü insanlık suçuna boğazına kadar gömülmüş sermaye devletinin, toplumda temiz kalan ne varsa saldırmaları son derece doğal. Amabı pislik düzeninin sahiplerinin ve uşaklarının bir türlü anlamak istemediği bir şey var:

Ne yapsalar yararı yok! Kendileriyle birlikte toplumu da çürütmelerine izin vermeyeceğiz. Bataklıklarını er geç kurutacağız.

Emperyalist-kapitalist saldırganlığa,

Çürüyen düzen-çeteleşen devletin kontra suçlarına karşı,

Haklarımızı ve özgürlüklerimizi sonuna kadar savunacağız.

Barbarlık düzenini yıkacak, sosyalizmi kuracağız!

Sermayenin terör örgütü DGM'ler bizleri yargılayamaz!

Basına ve kamuoyuna

1975 yılında açılan, işçi sınıfı ve emekçilerin tepki ve direnişi karşısında kapatılmak zorunda kalınan DGM'ler, ancak 12 Eylül faşizminin oluşturduğu zemin üzerinde "hukukun" ve fiilen yaşam bulabilmişlerdir.

Kuruluş amaçları ve işleyişleriyle engizisyon mahkemelerinin günümüzdeki bir biçimi olan Devlet Güvenlik Mahkemeleri bugün faşist sermaye devletinin yargı cephesinde kurumlaşmış terördür.

Sermaye devletinin elinde işçi sınıfı ve emekçi halk muhalefetini sindirmek ve teslim almanın önemli bir terör aygıtı olan DGM'ler en azından sermaye devleti kadar gayrimişru terör kurumlarıdır.

İşçi sınıfı ve geniş emekçi yığınlar nezdinde teşhir olmuş olan bu terör kurumunu arkasındaki sınıfsal kimlikle beraber teşhir etmek ve mahkemelere çıkmayarak işlevsiz kılmak tamamıyla meşru ve devrimci bir görevdir. Birer terör kurumu olan DGM'lerin işlevsizleştirilip kapatılmasına yönelik bu tutumu işçi sınıfı ve emekçi yığınlar maletmek ve tepkileri örgütlemek sadece gerekli değil, bir zorunluluktur da. 1975'teki, "DGM Direnişleri" olarak bilinen işçi eylemlerinin sonuçları somut bir örnektir. Eğer bugün sonuç alınmak isteniyorsa bu eylem, teşhiri, ajitasyonu ve propagandasıyla sınıfa taşınmalı ve tepkiler örgütlenmelidir.

Biz tüm cezaevlerindeki EKİM'ci tutsaklar olarak Bayrampaşa Cezaevi merkezli alınan DGM'leri işlevsizleştirme ve kapatma eylemi kararına katılıyoruz. Eylemin bütünlüğü ve başarısı için bulduğumuz tüm birimlerde bu bilinç ve sorumlulukla hareket edeceğiz.

Tüm cezaevlerindeki EKİM'ci tutsaklar adına
Habip Gül

Kahrolsun emperyalist saldırganlık!

Geçtiğimiz hafta sonu ABD emperyalizmi, Kenya ve Tanzanya büyükelçiliklerinde patlayan bombaları bahane ederek Sudan ile Afganistan'a sanki kendi arka bahçesiymiş gibi hava saldırısı düzenledi. Bu pervasız saldırıların sözde gerekçesi ise "terörizme karşı meşru savunma", "teröristlere karşı misilleme", "dünya, bölge, ülke barışını koruma" vb. olmaktadır. Bu ikiyüzlülük, yakın dönemde Somali, Bosna, Irak, Libya, Filistin, Kürdistan topraklarına yönelik emperyalist saldırganlık ve müdahalelerde de benzer biçimde karşımıza çıktı. Gerçek teröristler, tüm dünyayı kendi insanlık dışı düzenleri ve sefil kapitalist çıkarları için açlığa, sefalet ve kana boğan emperyalist haydutlardır. Dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları üzerinde terör estirenlerin "teröre karşı mücadele" gerekçeleri asılsızdır. Emperyalist haydutların saldırıları haksızdır ve hiçbir meşruluğu yoktur.

Emperyalizm kendi egemenliğini ve kirli savaş hukukunu dayatmaktadır. Bu tür saldırılarla bu hukuku meşrulaştırmaya, kanıksatmaya çalışmaktadır. Emperyalistlerin hukukuna göre, tüm dünya toprakları onların çiftlikleridir. Tüm dünya işçileri ve emekçi halkları onların ücretli ve ücretsiz köleleridir. Ve hepsi de emperyalizmin, işbirlikçilerinin sınırsız yağmasına, dizginsiz sömürüsüne onursuzca boyun eğmek zorundadır. Emperyalizmin boyunduruğunu kabul etmeyenler, köleliğe ve onursuzluğa karşı direnenler ise şiddetle bastırılmalı ve ezilmelidir.

Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun varlığı koşullarındaki güç dengeleri emperyalist haydutluğu bir ölçüde sınırlıyordu. '89 çöküşünün ardından yeni dünya düzeni çerçevesinde emperyalizm haydutluk, yağma ve sömürde iyice pervasızlaştı. Emperyalist Amerikan basını "kendini yönetme yeteneğinden yoksun ülkelerin biçimsel bağımsızlığına bile son verilmesi gerektiğini" savunabildi.

Klasik sömürgecilik yöntemleri yüceltildi. Önceleri BM kararları arkasına saklanarak halkların egemenlik haklarına kaba müdahaleler yapılırken, giderek buna bile gerek duyulmamaya başlandı. Bu pervasızlık önceleri önemli ölçüde emperyalistlerin ortak çıkarları ve blok tutumu üzerinden sergilenirken, giderek ABD emperyalizminin özel

• Gerçek teröristler, tüm dünyayı kendi insanlık dışı düzenleri ve sefil kapitalist çıkarları için açlığa, sefalet ve kana boğan emperyalist haydutlardır. Dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları üzerinde terör estirenlerin "teröre karşı mücadele" gerekçeleri asılsızdır.

çıkarlarının, diğer emperyalist odaklara karşı güç gösterisinin, bağımlı ülke burjuvazilerine daha ileri düzeyde uşaklığı dayatmasının ve emekçi halklara gözdağı vermesinin bir aracı oldu.

ABD emperyalizminin Afganistan ve Sudan'a son saldırıları, uzun vadeli emperyalist çıkarlarına hizmet etmenin yanı sıra, ABD tekellerinin güncel ihtiyaçları tarafından da belirlenmiştir. Sudan'a dönük saldırının arkasında Sudan'ın petrol yatakları için kapışmış ABD ve Fransız petrol tekellerinin çıkar kavgası vardır. "Teröre karşı mücadele" maskesiyle gizlenmek istenen emperyalizmin insan emeği ve kanı üzerine kurulu saltanatıdır.

Emperyalist haydutluğu alkışlamakta en ileri giden, kraldan çok kralcılardan biri ise sömürgeci Türk sermaye devletiydi. Burjuva devletin bu onursuz tutumu hiç de şaşırtıcı değildir. Burjuva devlet, emperyalizme kölece bağımlılığının ve uşaklığının ötesinde, bölge halklarına dönük ABD emperyalizminin ileri bir karakoludur. ABD-

İsrail-Türkiye askeri ittifakıyla, emperyalizmin hizmetine sunduğu üslerle bölge halklarının celladı olmaya soyunmuştur. ABD emperyalizminin aynı pervasız haydutça tutumunu ve Türk sermaye devletinin aynı uşak ruhunu Harb-İş'in ABD askeri üslerinde halen sürmekte olan grevinde de görmek mümkündür. Türk burjuva ordusunun askerleri ile ABD ordusunun askerleri grevci işçileri taciz etmekte, küstahça saldırmakta birleşmişlerdir.

Diğer yandan, Türk sermaye devleti ABD'nin bu saldırıya gerekçe yaptığı "teröre karşı mücadele" demagojisinde kendini bulmuştur. Sömürgeci Türk devleti Kürt halkını tümüyle haklı ve meşru olan eşitlik ve özgürlük istemlerini, ulusal kurtuluş mücadelesini kirli bir savaşla boğmaya çalışırken sömürgeci, soykırımcı yüzünü gizlemek için Kürt halkını terörist ilan ediyor. Aynı, bölge halklarına pervasızca saldırırken ABD'nin yaptığı gibi.

Efendisi ile uşağı aynı dili konuşuyor.

Ama uşağın Kürdistan'da, emperyalist efendisinin de Ortadoğu'da hesapları tutmuyor ve tutmayacak. Bölge emekçi halklarının ABD emperyalizminin bu haydutça saldırıları karşısında gösterdikleri anti-emperyalist duyarlılık ve tepki anlamlıdır. Bunun yer yer islami motiflerle bezenmesi yanıltıcı olmamalıdır. Özünde bu tepki bölge emekçi halklarının genelde emperyalist yağmaya, sömürüye, haydutluğa özelde ise ABD emperyalizmine karşı haklı ve köklü öfkesinin dışavurumudur. Emekçilerin bu yoğun öfkesi burjuva Arap devletlerini de saldırıyı kınamak zorunda bırakmıştır.

Sömürü, baskı ve tahakkümden kurtulmak isteyen işçi sınıfı ve emekçi halklar, emperyalist egemenlikle hesaplaşacak bir irade ve savaş gücü ortaya koymak zorundadırlar. Bu aynı irade ve savaş gücü emperyalist haydutların bu pervasız saldırılarına karşı bugünden ortaya konmalıdır.

Türkiye işçi sınıfı, sermaye iktidarını

devirmek, uluslararası sermaye zincirini kırıp dışına çıkmak, başta kardeş Kürt halkı, tüm bölge emekçi halklarına elini uzatmak sorumluluğuna sahip çıkarsa; bir ucu Avrupa'ya bir ucu Ortadoğu'ya uzanan ve özgür cumhuriyetlerin eşit ve gönüllü birliğini temsil eden sosyalist cumhuriyetler birliğini oluşturmaya öncülük etmenin onurunu da taşıyacaktır.

Barış için kapitalizme karşı savaşı yükselt!

✓ Kahrolsun emperyalist saldırganlık!

✓ Emperyalistler Ortadoğu'dan kirli ellerini çeksin!

✓ Emperyalist üsler kaldırılсын!

✓ Kahrolsun ABD-TC-İsrail ittifakı!

✓ Emperyalizme köleliğe, kapitalist sömürüye son!

✓ Yaşasın halkların kardeşliği, yaşasın sosyalizm!

Emperyalist saldırılara karşı sınıf savaşını yükselt!

Emperyalizme kölece bağımlılığını imzalanan son IMF anlaşmasıyla bir kez daha belgeleyen TC'nin her alanda sergilediği uşaklığa geçen hafta bir yenisi daha eklendi. Emperyalist haydut Amerika'nın geçen hafta Sudan ve Afganistan'a düzenlediği saldırılardan ve bu kanlı saldırıların TC cephesinde kutsanmasından söz ediyoruz.

MGK'nın iç ve dış siyasette doğrudan üslendiği görevler gözönünde bulundurulduğunda Genelkurmay başkanının tarihinde ilk defa ABD'de şeref madalyası alması hafızalardan silinmemiştir henüz. Ödüllendiren emperyalist haydut ABD, ödüllendirilen ise genelkurmay başkanı şahsında emperyalizmin bölgedeki çıkarlarının bekçiliği idi.

Türkiye burjuvazisinin emperyalizme kölece bağımlılık ilişkileri 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonraki yıllara uzanan uluslararası antlaşmalarla açık bir hal almıştı. Uluslararası antlaşmalardan kastımız, ekonomik planda Dünya Bankası ve İMF antlaşmaları, siyasal ve askeri planda Pentagon'a bağımlılığı ve NATO'ya dahil olunmasıdır. Eğer ekonominiz giderek emperyalist dünya ile bütünleşiyorsa, bunun, siyasal, askeri ve kültürel ayakları da döşenecektir. Eğer emekçilerin ücretlerine yapılacak zamların buçuğuna kadar kaderiniz İMF'yle oturan masalarda belirlenir durumdaysa, uluslararası politikaya bakışınız da emperyalist efendilerinin gözlüğünden olacaktır. Kendinize biçtiğiniz misyon bölgede emperyalizmin taşeronluğu olacaktır. Dünyaya emperyalist efendilerinizin gözlükleriyle baktığınızda, uygulamalarınız da kuşkusuz onlardan daha az kirli ve daha az kanlı olmayacaktır. Emperyalist haydutların dünya halkları üzerinde estirdikleri terör kutsanacaktır. Kısacası yalnızca kendi işçi sınıfınız ve emekçilerin üzerinde bir terör aygıtı olmaktan çıkıp, bölge halkları üzerinde estirilen terörün taşeronluğunu üstleneceksiniz. Zulmünüz artacaktır.

***

ABD'nin Tanzanya ve Kenya büyükelçiliklerine yönelik bombalı saldırıları kınayanların, ABD'nin bu saldırılara misilleme olarak Sudan ve Afganistan'daki sivillere yönelik bombalamalarını sorgusuz-sualsiz selamlamaları ibret vericidir.

Savaş çığırtkanlığı dört bir yanı kapladı.

İntikam ve misilleme çığırtkanlığı manşetlerden inmedi. Saldırı öncesi ilgili devlet başkanları aranıp "fikirleri alınarak", canilik usulüne uydurulmuştu bu kez.

Bu kez nacizane fikirleri alınmasa da, Özal'ın Körfez'e müdahale sırasında dillendirdiği hayalleri ve eli kanlı Türkeş'in anılarındaki itiraflarda olduğu gibi kendilerine bir pay çıkarma bu örnekte sözkonusu değildi kuşkusuz.

Bu öykünme bir kez daha gösterdi ki ABD-TC-İsrail ittifakı ile girilen süreçte emperyalizmin çıkarları herşeyin üzerindedir. Bu kirli ittifak Ortadoğu halklarının üzerindeki kirli oyunların tezgahlanmasında olduğu kadar, ABD'nin Ortadoğu'daki bekçilerine tüm dünya halklarının üzerinde estirilen emperyalist terörün de kutsanması görevini biçmiştir. Böyle olunca, yılların "kardeş (!) islam ülkeleri"ne dönük saldırılarda sivillerin öldüğü açıklamaları birer iddia, ABD'nin ilaç fabrikasını kimyasal silah üreten bir fabrika olarak sunması mutlak bir gerçek olacaktır. Terörist ülkeler adı altında emperyalist saldırıların hedef tahtasına koyduğu ülkeler düşmanınız olacaktır. Bu kanlı saldırılar sizin için endişe (!) dahi yaratmayacaktır. Çünkü uşaklar efendilerini sorgulayamazlar. Yalnızca usulca itaat ederler.

Tüm dünya halklarının da itaat etmelerini, boyun eğmelerini bekliyorlar. Ama nafi! Bu düzenin hükmü bellidir artık. Emperyalist-kapitalist sistemin dünya halklarına vaadi daha fazla kan, daha fazla gözyaşından ibarettir. Bu gerçek olanca çıplaklığıyla kazanmıştır emekçilerin hafızalarına. Dünyanın dört bir yanında tutuşturulan ABD, İsrail bayrakları bunun göstergesidir. Öfke emperyalist haydutlara ve işbirlikçilerine karşıdır.

Şimdi görev tutuşturulan bu ateşi harlamak. Emperyalist yağma ve talanın yabancısı olmadığımız bu topraklarda bunun koşulları fazlasıyla mevcuttur. Yeter ki anti-emperyalist öfkeyi anti-kapitalist mücadelenin kanallarına akıtabilmeyi başarabilelim. Öfkemizi hedefi şaşırmadan, sömürünün, zulmün asıl kaynağına yöneltilim. Gerçek ve kalıcı barışı ancak kendi ellerimizle, kendi iktidarımızda, sosyalist işçi-emekçi iktidarında sağlayabileceğimizi bir an olsun aklımızdan çıkarmayalım. Gerçek ve kalıcı barış için, halkların kardeşliği için tüm insani değerleri ve birikimi yok etmeye yönelen kapitalizme karşı mücadeleyi yükseltelim.

Unutmayalım ki sessiz kalmak kirli ittifaklarla bizzat içerisine dahil olunan insanlık suçlarına ortak olmaktır. Bu utanca ortak olarak yaşamak, ya da hem kendimize hem de tüm dünyanın emekçi halklarına karşı sorumluluğumuzu yerine getirmek, kaderimizi kendi ellerimize almak. Türkiye işçi sınıfının önünde duran ilk adım...

1 Eylül Dünya Barış Günü arifesinde medyanın savaş çığırtkanlığı

Önceleri devrimci-sosyalist basına yönelen operasyonların artık muhalif radyolara kadar genişlediği, haber alma kaynaklarının doğrudan kontrol altına alınmaya çalışıldığı bir dönemden geçiyoruz. Ellerinden gelse "sahibinin sesi", emperyalizmin kölesi burjuva medyası dışındakileri ortadan kaldıracaklar.

"Çanak yalayıcılığı" tanımında bile bir düzey sözkonusu. Kapıya bağlanmış bir köpek, verdiği hizmetin karşılığını ister. Çanağı doldurulmadığında tepki vermesini bilir. Bunlarınkinde bu düzey bile yok. Efendilerinin kusmuklarından beslenmeyi, köleliği bir erdem saymayı, kayıtsız şartsız teslim olmayı çoktan aşmışlar. Şimdi tek yaptıkları şey, bu onursuzluğa methiye düzmek, efendisi yerine ağlamak. Onun yerine ondan daha fazla sevinmek. Onun döktüğü kanla coşmak. Onun gücüne yaslanıp komplekslerini gidermeye çalışmak.

İşte son icraatlarından birkaç örnek:

"ABD, Sudan ve Afganistan'ı vurdu..." "Atari gibi..."

"Amerika, binlerce kilometre uzaktaki hedefleri, bir askerini bile riske atmadan, düğmeye basarak vurdu..." "Bu füzeyi durdurmak imkansız..." "Monica füzeleri..."

"Clinton bir taşla iki kuş vurdu..." "Bombaya bomba..."

"Afrika'daki bombalı saldırıları düzenleyen Osama Bin Laden'in eğitim kampları ile bir kimyasal silah fabrikası yerlebir edildi..."

Sermayenin borazanı burjuva medyadan bir hafta öncesinin manşetlerinden aynen aktardı. Efendilerinin başarılarını selamlıyorlardı hep bir ağızdan. Böyle sermaye iktidarına böyle medya. Kuşkusuz, şaşılacak herhangi birşey yok.

Aktarmaya devam ediyoruz:

"'Düşman' (kelime orijinalinde tırnak içine alınmış) başka kıtada olduğu için, teröristler Taliban mağaralarında rahatça uyuyordu. Ne bir uçak uğultusu, ne helikopter gürültüsü, ne tank sesi, ne de sinsice yaklaşan komandolar... Belki bir ıslık sesi duyular. Ama bir anlam bile vermeden dünya başlarına yıkıldı. Kaçmaya fırsat bulamadılar..."

"Amerika tanesi 1.1 milyon dolar olan füzelerden 100 tane fırlattı. Kendi topraklarından binlerce kilometre uzakta, bir askerinin bile hayatını tehlikeye sokmadan, iki ülkede üç kamp ve bir fabrikayı yerlebir etti. Üstelik, 'adrese teslim' füzeleri uydu ekranından da izledi..."

Sabrınızı zorlamış olsak da yer veriyoruz bu alıntılara. Sermayenin sözcülerinin kendi kendini ele vermesi açısından bir önem taşıyor.

Barış sosyalizmle gelecek! Barış için kapitalizme karşı savaşı yükseltelim!

Burjuvazinin adı, özellikle ensesinde işçi sınıfının soluğunu hissettiği günden bugüne hep sefaletle, savaşlarla anıldı. Yıllar boyunca özlemi duyulan ve bir o kadar da uzak olunan insanca yaşam ve çalışma koşulları ve barıştı. Eşitlik, kardeşlik, özgürlük; burjuvazinin saltanatını kurana dek dile getirdiği idealler, artık onun ezdiklerinin talepleriydi. Kendi saltanatını kurana dek kullandığı şiddet, kendine karşı kullanıldığında "terör" oldu. Saltanatı tehdit eden en ufak bir girişimin üzerine tankıyla, tüfeğiyle giderek, modern çağların en büyük terörist gücü olduğunu gösteriyordu oysa.

Baskı ve sömürü her geçen gün katmerleşti sermaye düzeninde. İşte yine bütün dünyada "barış günü" olarak anılan 1 Eylül'deyiz.

Dünyanın tanık olduğu en büyük savaşlardan biri olan 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın da başlangıç tarihi. Emperyalist talan savaşlarının en büyük, aynı zamanda en kanlı ve en vahşilerinden biriydi bu savaş. Milyonlarca insanın canına mal olan, dünyanın her köşesinde dolaylı ya da dolaysız olarak tüm insanlığı büyük acılarla yüzyüze bırakan bir savaş.

1 Eylül 1939'da Hitler yönetimindeki Alman ordularının Polonya'ya girmesiyle başlamıştı 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı. Ve yine Berlin'de işçilerin, emekçilerin kızıl bayrağı dalgalanacağı günlere kadar, 50 milyonu aşkın insanın yaşamına, yine hayatta kalan milyonlar içinse onulmaz bir yıkıma neden oldu.

Emperyalizmin II. paylaşım savaşında en önemli hedeflerinden biri olan sosyalizmi ezme çabası bu kanlı savaşa rengini verdi. Bu çaba kaçınılmaz olarak tüm insanlık değerlerini ve birikimini yok etmek çabasıyla birleşti. Dolayısıyla hedef yalnızca sosyalizm değil, çeşitli kültürler ve ulusların yıkımına dek genişledi. Burjuvazinin bu kutsal amaç uğruna görevlendirdiği faşizm bizzat hedef aldığı güçlerin, işçilerin-emekçilerin gücüyle ezilecekti. Faşizmin ezilişi ve emperyalist paylaşım savaşının sona erdirilmesi, kızıl bayrağın Berlin sokaklarında dalgalanmasıyla geldi.

Yalnız ezilen sineklerdi. Yani bataklık kurutulmamıştı. Bataklık kapitalizmin kendisiydi. Ve o günden bugüne

yenilginin etkisinden kurtulur kurtulmaz benzer insanlık suçlarıyla yeniden yeniden karşımıza çıkmayı bildi.

***

Hayatını kaybeden milyonların anısına ilan ediliyordu Dünya Barış Günü. Oysa yıllar, bu insanlık suçunun failleri tarafından, uluslararası sermaye tarafından barış kavramının içeriğinin boşaltılmasına tanıklık etti. İnsana dair olan ne varsa çiğneyen ve daha fazla kâr gözüyle baktığı dünyada tüm insanlık değerlerini bu uğurda yok sayan burjuvazi, her 1 Eylül'de yaldızlı nutuklar çekti, çekmeye devam ediyor.

Onların dillerine doladığı her barış kelimesi en kanlı savaşların, en haksız müdahalelerin, en koyu vahşetin, katliamların üzerine örtü olarak kullanıldı.

Dünyanın dört bir yanında klasik sömürgecilik dönemlerini aratmayacak doğrudan müdahalelere tanık olduk. Ortadoğu, Uzakdoğu, Afrika, Güney Amerika, Balkanlar... Müdahaleler, buna vahşet ya da katliam demek daha uygun, insanlık adına, barış adına yapılıyordu kuşkusuz!

***

"Emekçilerin hafızası kuvvetlidir, kolay kolay unutmazlar!"

Hiroşima ve Nagazaki, 2. Paylaşım Savaşı'nın sona ermesine yakın bir tarihte, Amerikan uçaklarından atılan atom bombalarıyla yerle bir olmuştu. Uluslararası sermaye tümüyle insanlığı, yaşamın kendisini yok ediyordu.

Vietnam, Şili, Kore, Küba birbiri ardına düştü tarih sayfalarına. Herbiri birer vahşet vesikası olan kareler hala akıllarımızdadır. Bu olanlar tek bir şeyi, belki de çok bilinen bir gerçeği bir kez daha gösterdi: Kapitalizm ortadan kaldırmadan kalıcı bir barıştan söz etmek mümkün değildir.

Vahşetin dizginlerinden boşanması burjuvazinin çöküşünü

bekleyecekti. İşte o vakit yıllardır kardeşçe birarada yaşayan halkların dahi birbirini boğazlamasına tanık olacaktık. Bir dönem halkların kardeşliğinin filizlendiği topraklar olan Balkanlar, Kafkaslar emperyalist talana açık hale gelecek, diğer topraklarda tanık olduğumuz vahşet görüntüleri buraya da sıçrayacaktı. Bugünün artan emperyalist rekabet koşulları içerisinde

dünyanın dört bir yanındaki kan gölünü görebiliriz: Daha Somali'de, Ruanda'da akan kanlar kurumamışken Kongo, Sudan, Cezayir birer kan gölüdür; daha Bosna'da tetiğine basılan namlular soğumamışken, Kosova'da herşey susmuş, namlular konuşmaktadır; Kürdistan, Filistin, Afganistan hala birer kanayan yaradır.

Yine 1 Eylül. Yine barış üzerine nutuklar çekilecek. Emperyalist haydutlar kanlı yüzlerini bu nutuklarla örtmeye çalışacaklar. İç ve dış barıştan sözedecekler. Bilin ki; her iç barıştan sözettiklerinde kendi işçi sınıflarına yönelik baskının, saltanatlarını tehdit eden hareketlerin üzerinde her türlü terörün estirilmesidir üstü örtülmek istenen! Bilin ki; her dış barıştan sözettiklerinde daha geniş pazarlara açılmanın ve hammadde kaynaklarına ulaşmak için klasik sömürgecilik günlerini aratmayacak müdahaleleridir üstü örtülmeye çalışılan!

Gerçek ve kalıcı barış işçilerle gelecek! Barış sosyalizmle gelecek!

Başka bir yol yok. Ya kapitalist barbarlık içinde yokolacağız ya da sosyalizmi kuracağız!

Öyleyse bu sömürü ve talan düzenine dur diyelim. Tüm insani değerleri ve birikimi yok sayan emperyalist-kapitalist sisteme daha fazla yaşam fırsatı tanımayalım. İşte o zaman halkların kardeşliğine hasret topraklarımızda barış tohumları filizlenecektir. İşte o zaman şimdi aramıza kin ve nefret tohumları olarak sokulmaya çalışılan kültürel, ulusal değerlerimiz mozayigimizin, zenginliğimizin birer parçası haline gelecektir.

Kapitalizmin son burçlarına işçilerin, emekçilerin kızıl bayrağının dikileceği gün için, dünyamıza bir daha dönmemesine incek olan gerçek barış için ileri!

Sosyal patlama korkusu ve ordunun manevraları

Yapılmak istenenin kontrollü bir özelleştirme olduğu anlaşılmaktadır.

Öyle ya “kontROLSÜZ bir özelleştirme ciddi sosyal patlamalara neden olabilir.”

Sosyal patlamayla kastedilen açıktır ki devrim korkusudur.

Burjuvaziyi sürekli tedbirler almaya zorlayan da bu korkudur.

Yığınların her eylemini zora başvurarak ezmek bir önlemdir. Ancak yığınların bilincini karartacak, mücadelelerini düzenin yedeğine çekecek sol görünümlü akımlar da orduya yardım ediyorlar.

Girilen evrede uluslararası sermaye İMF antlaşmalarıyla saldırılarını daha sistemli hale getirmiştir. Bir dizi uzun vadeli, kapsamlı saldırı politikalarının altına imzasını atmıştır. Bir yönüyle ele alındığında bu politika yeni değildir. Nihayetinde Türkiye kapitalizmi kaderini uluslararası sermayeyle birleştirilebilir yıllar oluyor. Fakat son antlaşmayla ortaya çıkan, MAİ, MİGA gibi uluslararası antlaşmalarla perçinlenen yeni düzey, uluslararası sermayenin güdümüne girmenin bir üst evresidir. İMF sadece uluslararası ölçekte ekonomik politikaları belirleyen ve dayatan bir güç değil, bununla bağlantılı olarak siyasi yönelimlerin belirlenmesinde de etkili olan bir güçtür. Sonuçta bu güç emperyalizmin ekonomik kontrol aygıtı olmasından gelen bir dayatma gücüdür.

İMF antlaşmasının enflasyonu düşük tuttuğu üzerinden yürütülen demagoji süre dursun, uygulamalar çoktan başladı. Ama giderek de hız kazanmaktadır. Antlaşmanın bir sonucu ekonomide ve piyasalarda durgunluğa yol açmasıdır. Asıl önemlisi işçi ve emekçilere yönelen yönüdür. İlk uygulamalardan kamu emekçileri nasibini aldı. Yeni vergi yasası, TİS'lere yaklaşım, SSK'nın tasfiyesi, mezarda emeklilik, hızlanan özelleştirmeler tabloyu tamamlıyor. Bu antlaşmada tavizsiz uygulanması istenen öncelikli şey özelleştirmedir. Basınımızda bu konuyla ilgili oldukça kapsamlı yazılar çıktığı için yazıda bu konuya değinmeyeceğiz.

Bilindiği üzere geçtiğimiz yıl gündeme gelen İMF paketleri “şok paketler” adı altında piyasaya sürülmüştü. Önce şok paket üzerinden bir tartışma yaratılmış, sonrasında ise zamana yayılmış bir saldırı programı hayata geçirilmişti. Yani ölümü gösterip sıtmaya razı etme politikası güdülmüştü. Bunun gerçek nedeni sermayenin “sosyal patlama” korkusudur. Bu korku Mesut Yılmaz'ın ağzından, geçmişe atıfta bulunarak şu şekilde sunuluyor: “Eğer biz İMF'nin istediği şok programı uygulaysaydık sosyal patlama olabilir. Biz bu nedenle bu programı üç yıla yaydık ve İMF bizim bu tedbirimizi doğrulamaktadır.” Daha önce M. Yılmaz tarafından yapılan itiraf şimdi devletin vurucu gücü ordu tarafından tekrarlanmaktadır. Harp Akademileri Komutanlığı tarafından kaleme alınan “Özelleştirme ve Türk Silahlı Kuvvetleri” adlı kitapçıkta bu korku şu şekilde dile getirilmektedir: “Devletin küçültülmesi tezi, sosyal devlet olgusunu budarken, gelir dağılımının daha da bozulmasına ve çok ciddi sosyal patlamalara neden olabilir.” Bu korkuyu besleyen nedenlere daha sonra girmek üzere ordunun özelleştirme konusundaki yaklaşımlarıyla hedeflenen ortaya çıkarmak gerekiyor.

Öncelikle, söz konusu kitapçıkta özelleştirmenin sihirli bir formül olmadığı tespit ediliyor. Bir taraftan özelleştirmenin “uluslararası sermayenin gelişmekte olan ülkelere bir dayatması” olduğu söylenirken, diğer taraftan “özelleştirme programlarının acele

uygulamaya konulmasından kaçınılması” tavsiye ediliyor. Bu arada özelleştirmeler için üç formül ortaya atılmaktadır. Stratejik kurumların iyileştirilmesi ve %49'unun satışı, daha az önemlilerin %50'sinin ve “demode” KİT'lerin ise tamamıyla satılması.

Ordunun başlıca argümanları bunlar. Siyasi ölçekle bakıldığında bundan nasıl sonuçlar çıkarmak gerekiyor? Ordunun özelleştirmeye karşı olmadığı (nasıl olabilir!) biliniyor. Hatta hatırlanacağı gibi M. Yılmaz MGK'da icraatlarını anlatırken en iyi özelleştirmeci hükümet olmalarıyla övünüyordu. Kendisini buraya tutunarak savunuyordu. Peki ortaya sürülen bu sis perdesini araladığımızda karşılaşacağımız görüntü nedir?

Özelleştirmelerin hız kazanması, işçi ve emekçiler içinde özelleştirmeye karşı oluşacak tepkilerin yedeklenmesi. Bu yedekleme imkanından yararlanmak saldırıların uygulamaya konulabilmesi. Çokça başvuru bu yöntem laiklik-şariat kamplaşmasında olduğu gibi aynı zamanda sistemin aklanması ve meşruiyetini sağlaması gibi bir işlev de görecektir. Bu başarılabilecek midir? Bunun laiklik-şariat kamplaşmasının yaratılmasından ve uygulamaya konulmasından daha zor olacağı açıktır.

Ordu: Özelleştirmenin hem jandarması, hem akıl hocası

Besbelli ki kullanılacak yöntem “Ata”dan kalma yöntem olacaktır: Atatürkçülük ve onun ilkeleri. Laiklik-şariat eşliğinde-hızını kaybetse de- sürdürülen kampanyasının birlikte onun tamamlayıcısı yeni bir çabadır söz konusu olan.

Son dönemde özelleştirme karşıtı eylemlere bakıldığında anti-emperyalist bir eğilime büründüğü, sınıfın en geri kesimlerinde dahi anti-emperyalist bir eğilimin geliştiği görülmektedir. Ancak bu henüz kemalizmle malül bir yurtseverlik sınırlarındadır ve onu aşamamıştır. Örneğin eylemlerde bağımsızlık şiarı öne çıkmakta, yabancı sermaye hedef tahtasına çakılmaktadır. Bu durum sermaye devleti tarafından da görülmekte yığınların bilincinin kemalizm zehiriyle bulandırılmasının bir imkanı olarak kullanılmaktadır. Tam bir ortaoyunudur bu. Yıllardır özellikle sosyal demokrat partiler tarafından kemalizmin emperyalizme karşı olduğu propagandası yapılmaktadır. Atatürk ilkelerinin koruyucusu da ordudur ya o halde ordu da anti-emperyalisttir ve özelleştirmeye karşıdır. Peki ama yıllardır emperyalizmin özellikle de ABD'nin ileri karakolu görevini üstlenen, son zamanlarda bunu İsrail'le yapılan askeri antlaşmalarla daha ileri bir boyuta taşıyan bir ordu anti-emperyalist olabilir mi?

Olmadığı açıktır. Nedir ki generallerin yeni manevraları için özelleştirme karşıtı görünmeye ihtiyaçları var. Yoksa kitlelerde uyanan anti-emperyalist yönelimi karartmak, içini boşaltmak ve kemalizm sınırlarında tutmak nasıl mümkün olacak?

Öte yandan devletçilik ilkesinin de gündeme gelmesi gerekiyor ki daha inandırıcı olsun, tablo tamamlansın. İyi de özel tekellerin vehametinden bahseden generaller şimdiye kadar TUSİAD ve sermaye kuruluşlarının istemlerinden ‘buçuk’ şaşmış mıdır? 24 Ocak kararlarının uygulanması için darbe yapan başka bir ordu mudur? Bu ordu sermayenin bekçisi değil midir? Generallerin özel tekellerin vehametinden bahsetmesi demagojinin ötesinde bir şey ifade etmiyor. Ama tekellere karşı sözde de kalsa bir karşıtlık görüntüsü verilmeden de bu politikanın hayata geçirilebilme şansı yok.

Fakat ordu birşeyi gerçekten ister görünmektedir. Oyunu kuralına göre oynamak, çok belirgin yağmalardan mümkünse kaçmak. Çünkü bunların üzeri kapatılamayacaktır. Bu ise kitlelerin bilincini uyandırıp harekete geçirebilir. Onun için de uyarıyor: “Kapitalizm vergi kaçakçılığı, soygun v.b. değil. Oyun kuralına göre oynansın.” Böylece aynı zamanda İMF tarafından uygulamaya konmak istenen vergi reformuna kapı aralanıyor.

Şimdiye kadar bahsedilenlerden yapılmak istenenin kontrollü bir özelleştirme olduğu anlaşılmaktadır. Öyle ya “kontROLSÜZ bir özelleştirme ciddi sosyal patlamalara neden olabilir.” Sosyal patlamayla kastedilen açıktır ki devrim korkusudur. Burjuvaziyi sürekli tedbirler almaya zorlayan da bu korkudur. Yığınların her eylemini zora başvurarak ezmek bir önlemdir. Ancak yığınların bilincini karartacak, mücadelelerini düzenin yedeğine çekecek sol görünümlü akımlar da orduya yardım ediyorlar.

Kuşkusuz ki devlet soludur bunlar. Başını Perinçek'in İP'i çekiyor. Bilindiği gibi İP uzun bir süredir sürekli biçimde orduyu kutsamakta ve alkışlamaktadır. Onu “devrimci ordu” olarak propaganda etmektedir. Sosyal demokrat düzen partilerinin dahi sol bir söyleme başvurmadığı ve yıprandığı yerde “İşçi Partisi” adı altında ve sosyalist bir söylemle gerçekleşecek bir demagojinin etkisi tahmin edilmelidir.

Fakat Türkiye devrim toprağıdır. Son 30 yılda üç kez gerçekleştirilen askeri darbelere, alınan bütün önlemlere rağmen devrimci gelişmeler engellenememektedir. Bundan sonra da

engellenemeyecektir.

Sosyal patlamaların yeni dönemi

Asya kriziyle birlikte "Asya Kaplanları" adıyla bilinen kağıttan kaplanların akıbetini biliyoruz. Bu ülkelerin ekonomilerini çökerten uygulamaların mimarı ise İMF'dir. Krizin faturasını işçi ve emekçilere çıkarmak için alınan önlemlerin ise bu ülkelerin bazılarında sosyal patlamayla sonuçlandığını ya da sınıf hareketini ivmelendirerek daha radikal aşamalara sıçradığını Endonezya'da ve Güney Kore'de yaşananlar üzerinden gördük.

Endonezya 30 yıl süren bir diktatörlük dönemi geçirmiş bir ülke. Diktatörlüğün başlangıcından beri ileri unsurların sindirildiği, sosyalistlerin fiili olarak imha edildiği bunun üzerinden komünizm karşıtı propagandanın alabildiğine yürürlükte olduğu, en baskıcı zor uygulamalarının hayat bulduğu, en küçük hak aramalarının dahi zorla bastırıldığı bir zulüm ülkesi. Ve yine aynı ülke 30 yıllık bir suskunluğun ardından işçi ve emekçilerin yeniden dirilişine sahne olmuş, kitlelerin devrimci potansiyelleri açığa çıkmış, uluslararası sermayenin korkulu rüyası haline gelmiştir. Benzer şekilde Güney Kore de yıllardır zor ve baskının uygulandığı, fabrikaların askeri kışlalara dönüştürüldüğü bir süreci yaşamıştır. Özellikle Kuzey Kore'yi kullanarak komünizm karşıtı propaganda burada da en azgın bir şekilde pompalanmış, kitlelerin bilinci geri ideolojilerle köreltmeye çalışılmıştır. Bu ülkede de krizle birlikte yaşam koşullarında ve çalışma koşullarındaki gerileme sabırları taşırmakta sınıf hareketine yeni bir ivme kazandırmaktadır.

Bundan hareketle her iki ülkenin de (diğer yönlerle girilmemekle birlikte) Türkiye ile benzerlikleri fazlasıyla mevcuttur. Bir farkla ki Türkiye onca askeri darbelerle karşın bu cenderede uzun zaman tutulamadığını göstermiştir. Çok daha önemli bir ayrıç var ki, o da kapitalist sisteme yönelecek potansiyeli yönlendirecek komünist işçi partisi gerçekliğidir. Endonezya ve Güney Kore'nin ortak keseni devrimci önderlik boşluğu iken Türkiye işçi sınıfı önderlik boşluğunu giderme imkanına artık sahiptir.

Sınıf ve kitle hareketinin beklentilere yanıt olacak ölçüde ilerlemediği biliniyor. Belli dönemlerde yaşanan ivmelenme kırılmalara uğrayarak geri mevzilere düşebiliyor. Hareket halihazırda parçalı görünümünden kurtulabilmiş değil. Fakat şu bilinmelidir ki yaşanan durgunluk, suskunluk yanıltıcı bir görüntüdür. Ekonomik ve siyasi krizin bu boyutta yaşandığı, her yeni gün sınıfa yeni saldırıların dayatıldığı, kölelik koşullarının vahşi bir görünüm kazandığı bir sürecin bir devrimci yükselişi mayalandığı unutulmamalıdır. Daha önce verilmiş olan Endonezya ve Güney Kore örneği bunun en somut göstergesidir. İşte bu nedenledir ki sermaye ve onun sözcüleri bu korkuyu daha açık yaşar hale gelmişlerdir. Suskunluk dönemlerinin aldatici, geçici olduğunu onlar da bilmekte, yaşanan gelişmelerden ders çıkarmak üzere deneyimlerinden öğrenerek ona göre rotalarını belirlemektedirler.

Ordunun bu çerçevede üstlenmeye çalışacağı yeni rol doğru algılanmalı, ve kitlelerin bu uğursuz politikaya yedeklenmesinin önünü kesmek üzere çalışmalara hız verilmelidir.

12.08.1998
Uşak Cezaevi

Bir kez daha çürüyen düzen, çeteleşen devlet üzerine...

Çakıcı'nın yakalanmasıyla birlikte, gündemi yine devlet ve çeteler tartışması kapladı. Daha ilk etapta ortaya dökülen, bir kez daha, Çakıcı'nın da tıpkı Çatlı gibi "devlet görevlisi" olmasıydı.

Kırmızı pasaportu kim temin etti?

MİT'te, Emniyet'te, bakanlıklarda yardımcıları kimdir?

Hangi "kutsal" devlet suçlarına karıştı?

Mumcu cinayetiyle ilişkisi var mıydı?

Bir yandan burjuva basın büyük iş yapmış edalarıyla bu soruların peşini kovalarken, diğer yandan hükümet bir aklama operasyonuna daha girişiyordu. Çetelerin üzerine gideceğiz demişlerdi, gidiyorlardı işte! Anlaşılan Susurluk sonrası aklama operasyonları kifayetsiz kalmış olacak, bir kez daha sermaye iktidarının manevrası olarak karşımıza çıkıyor aynı operasyon. Fakat iktidarlarının kanlı ve kirli yüzü hafızalara silinmemecesine kazanmıştır artık. Kolayından unutulamaz.

Çakıcı olayında da açığa çıkan, bir kez daha, "devletleşen mafya, mafyalaşan devlet" gerçeğidir. Çakıcı çeşitli mafya suçlarından aranan azılı bir mafya lideriydi. Ama o aynı zamanda, Türkiye kontr-gerilla cumhuriyetinin bir "memuru" idi de. Sermaye devleti, çeşitli kirli işleri için, Çatlı ve Çakıcı gibi pislikleri kiralık katil olarak da değil, kadrolu olarak çalıştırıyordu. Ne MGK'den görevli başbakanın, ne de bizzat MGK'nin açıklamalarındaki "organize suçların üzerine gitmek" deyimi, devleti bu pislikten arındırmaya yeterli değildir. Çünkü sorun, basitinden kimi devlet görevlilerinin de karıştığı mafya suçları değil, Ağar'ın "cesaretle" savunduğu 1000 operasyon gibi bizzat devlet tarafından organize edilen kontra eylemleridir. Görev, devlet görevidir. "Devletin ve milletin âli menfaatleri için" gereklidir. Buradaki "devlet ve millet" in sadece sermaye sınıfı olarak anlaşılmasının gereğini ise, tek başına 1 Mayıs '77 katliamı dahi bütün açıklığıyla göstermektedir, Susurluk sonrasında ortaya çıkan bin operasyonun da şahidi.

Çakıcı'nın işlediği suçlar ortadadır. Uyuşturucu kaçakçılığı, onlarca devrimcinin katli, suikast ve sabotajlar... Çakıcı gibiler beslendikleri bataklığın sahiplerinin çıkarlarını herşeyin üzerinde tutmuşlardır. Bu uğurda kurşun da atmış, kurşun da yemişlerdir. Benzerlerinin ardından kimi pervasız açıklamaları hatırlayalım. Rahatlıkla söyleyebiliriz ki hizmetlerinin karşılığında bu mükafatı da eninde sonunda alacaklardır. Zaten baktığımızda kapitalist bataklığın sahiplerinin, Koçların, Sabancıların bizzat işledikleri suçların daha hafif olmadığını görürüz. İMF patentli saldırılarla, özelleştirme-taşeronlaştırma-örgütsüzleştirme uygulamalarıyla milyonlarca emekçinin sefalet batağına itilmesi, 10-12 yaşındaki çocuklarımızın 15-16 saat çalıştırıldıkları pis atölyelerden "eve, sapsarı iskelet" dönmesi, hastane kapılarında ölümler, artan cinnet-cinayet-intihar olayları, yani hiç de daha hafif olmayan insanlık suçları bu çürüyen düzenin üzeri örtülemez gerçeklikleridir. Çürüyen düzenin ta kendisidir. Ve operasyonu hem kendini aklayarak, hem de "tosuncuklarına" da hâlel getirmeden tamamlamaya çalışacaktır kuşkusuz.

Gelişmeler, sermaye düzeninin çürüme boyutlarını döne döne sergileme dışında yeni birşey

çürüyen düzenini biraz daha ayakta tutabilmek için iktidar aygıtı devletini yeniden ve gizli-çeteci bir tarzda örgütlemiştir. Örnekleri ilk önceleri İtalya, İspanya gibi ülkelerde açığa çıkmıştır bu yeni tarzın, son olarak da Türkiye'de. Sermaye devletlerinin bu yeniden örgütlenmesi, sermayenin gelişim ve örgütlenmesine uygun bir tarzda gitmektedir. Eğer sermaye, dünya çapında merkezi bir yapı ve planlamaya olan ihtiyacını İMF, Dünya Bankası gibi örgütlenmelerle karşılıyorsa, iktidar aygıtı olan devletleri de, CIA merkezli kontr-gerilla çeteleri halinde yeniden örgütlemesi

yadırganmamalıdır. Aynı şekilde, örneğin "bağımsız" Türk devletinin ABD'nin bir dediğini iki etmemesi de... Sermayenin tekelleşmesinin izlediği seyirle, sermaye devletlerinin kontrolaşmasının seyri birbirine çok benzer. Sermayenin merkezileşmesi esas olarak iki yolla gerçekleşmiştir; yakın büyüklükteki paralar birleşmiş ve daha küçükleri ya yutmuş, ya iflasa sürüklemişlerdir. En büyük ve güçlü suç örgütü haline gelen sermaye devletleri de, kendi dışındaki diğer suç örgütlerini (ki bunlar esasta mafya örgütleridir), ya kendi içine çekmiş, ya yok etmiştir (Türkiye örneklerindeki Çakıcı ve Topal olayları gibi). Gene, en güçlü sermaye devletleri, daha zayıf olanların merkezi kontrolünü, kesin denetimini (aslında emekçi sınıflara karşı himayesini) sağlamış; bunun için askeri darbelerden, suikast ve sabotajlara kadar, her türlü yöntemi kullanmışlardır.

Sermaye sınıfının çıkarları tüm dünyada birdir. Bu çıkarlar bugün, Çakıcıların çıkarlarıyla özdeşleşmiştir.

İşçi sınıfının çıkarları da tüm dünyada birdir. Ve bu çıkarlar da, insanlığın çıkarlarıyla özdeşir. İşçi sınıfı, toplumu Çakıcı benzeri pisliklerden temizleyebilmek için, onları üreten kapitalizm bataklığını kurutma çalışmalarına hız vermek zorundadır.

Tuzla'da serbest bölgeye geçit yok!

20 Ağustos Perşembe günü Tuzla Organize Deri Sanayi işçileri Tuzla Deri-İş'in çağrısı ile iki saatlik iş bırakma eylemi yaptı. 3000 işçinin iş bırakarak toplandığı Traktör Meydanı'nda Tuzla Deri-İş Şube Başkanı Musa Selvi'nin okuduğu basın açıklamasından sonra dayanışma için gelen Deri-İş Genel Başkanı, Türk-İş 1. Bölge Başkanı ve Hava-İş Genel Başkanı da birer konuşma yaparak deri işçileri ile dayanışma içinde olduklarını açıkladılar.

Tuzla deri işçilerini iş bırakmaya ve basın açıklamasına iten neden ise sermayenin Bakanlar

Kurulu kararname ile Tuzla Organize Sanayi'ni de içine alan bölgenin "serbest bölge" ilan edilmesi idi.

Dayanışma için gelen Deri-İş, Hava-İş, TÜMTİS genel başkanları, Türk-İş 1. Bölge Başkanı, Deri-İş Örgütlenme Daire Başkanı Munzur Pekgüleç ve diğer destekçilerin de bulunduğu basın açıklamasında ilk konuşmayı Musa Selvi yaptı. Konuşmasında özetle; "1992'den bu yana direnişsiz, çadırsız günümüz geçmedi. Haklarımızın tamamını direnerek aldık. Ne yapacağız dediysek yaptık. Şimdi kazanılmış bu haklarımızı gaspetmek için cıltlanmış bir şeyle, 'serbest bölge' ile saldırıyorlar. Serbest bölge sendikası, örgütsüzlük demektir. Kazanılmış haklarımızın bir kalemde silinmesi demektir. Dün olduğu gibi bugün de her türlü bedeli ödeyerek serbest bölgenin buraya kurulmasını engelleyeceğiz" dedi.

Daha sonra söz alan Deri-İş Genel Başkanı Yener Kaya ise; "Biz 35 yıldır burada sözleşme yapıyoruz. İlk sözleşmemizi lokavtı delerek yaptık. Her hakkımızı dişimizle, tırnağımızla söke söke aldık. Ne yapacağız dediysek yaptık. Bundan sonra 35 senedir mücadele ede ede kazandığımız hakları size yedirtmeyiz." dedi.

Yener Kaya ayrıca; serbest bölgenin olduğu yere sendikanın giremediğini, tel örgülerle çevrildiğini, adeta pasaportla giriş-çıkış yapıldığını, ortalama 17-18 yaşlarında çocukların azgınca sömürüldüğünü, erkeklerin 100, kadınların 50 dolara çalıştırıldığını söyledi. Serbest bölgede grev hakkı olmadığı için sözleşmeyi iki hükümet, iki işveren, bir işçi temsilcisinin olduğu yüksek hakem kurulunun bağıtladığını, onların da ücret politikasının belli olduğunu, iki yıl içinde sendikanın biteceğini, bunu engellemek için her türlü savaşa var olduklarını da belirterek sözlerini bitirdi.

Türk-İş 1. Bölge Başkanının; Tuzla deri işçilerinin sonuna kadar yanlarında olduklarını

alanını gördünüz mü? Hayır! Öyleyse bu serbest bölge Bakanlar Kurulu kararı da sizin lehinize değil.

'MAİ' diye bir anlaşmaya imza atarak ülkenin tamamını emperyalizme peşkeş çektiler. Dün tek tek fabrikaları özelleştiriyorlardı. Sessiz kalmaması gereken güçler, sendikalar, konfederasyonlar sessiz kaldı. Sermaye baktı ki hiç ses çıkmıyor, bölge bölge özelleştirelim zamandan kazanalım diye düşünüyor. O bölgede örgütlü toplum, örgütlü insanlar olmasın, diyor. Saldırıların boyutları çok ciddi, yanbaşımızda. Direndiğiniz sürece biz de yanınızda olacağız".

Konuşmacılar ayrı ayrı Harb-İş grevine de değindi. Grevci işçilerle dayanışma içinde olduklarını ve kendi grevleri olarak kabul ettiklerini söyleyip grevi selamladılar.

Dört ayrı koldan Traktör Meydanı'na coşkulu bir şekilde gelen deri işçileri basın açıklaması sırasında sık sık şu sloganları attı: "Serbest bölge istemiyoruz", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Suskun Türk-İş istemiyoruz", "Yılgınlık yok, direniş var", "Tuzla işçisi direnişin simgesi", "Yaşasın sınıf dayanışması", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Sendika yoksa üretim de yok", "Baskılar bizi yıldıramaz", "Birlik, mücadele, zafer", "Genel grev, genel direniş", "Tuzla-İncirlik omuz omuza", "Harb-İş işçisi yalnız değildir", "İşçi-memur elele demokratik devrime", "Özgür Radyo susturulamaz", "Özgür basın susturulamaz", "Yaşasın halkların kardeşliği"...

Basın açıklamasında "Serbest bölge sömürdür, soygundur, izin vermeyeceğiz", "Serbest bölgeye geçit yok, gelecek ellerimizde" Tuzla Deri-İş imzalı pankartlar açıldı.

Basın açıklamasında işçilerin kendilerine güveni, coşkusu, militanlığı ve kararlılığının yoğunluğu gözlemlendi.

belirttiği konuşması işçiler tarafından sık sık, "Suskun Türk-İş istemiyoruz" sloganları ile kesildi. Hava-İş Genel Başkanı kitleyi iyice coşturan konuşmasında kısaca şunları söyledi: "Bu ülkeyi yönetenler işçilerin geleceği ile ilgili kararları istedikleri gibi alma hakkını kendilerinde görüyorlar. Bu ülkede emekten, işçiden, insan haklarından, halkların kardeşliğinden yana insanlar olduğunu unutuyorlar. Yıllardır bu ülkede yaşıyorsunuz. İktidar olmuş partilerden işçiler lehine bir karar

Tuzla tersanelerinde iş kazası

Tuzla'daki çalıştığımız tamir gemisinde 21 Ağustos'ta bir iş kazası oldu. Bir ustamız kafası üzerine düştüğü için ağır yaralandı ve yoğun bakıma alındı. Diğer kaza geçiren ustabaşımız ise olayı birkaç kırıkla atlattı. Olayı işe gidişimizin sabahında öğrendik. Kaza mesai saat 20:00'da olmuştu. İşyerinde beraber çalıştıkları akrabalarının ilk işi hastaneye gitmek olmuştu. Fazla insan kalmadığı gibi, iş yavaşlamış, herkesin morali bozulmuştu; kimisi arkadaşı olduğu için, kimi de aynı kazanın kendi başına gelebileceğini düşündüğü için işçilerin eli işe varmıyordu.

İlk müdahale olarak herkese hastaneye gitmeyi, hiç olmazsa manevi destekte bulunmayı önerdik. Birçok kişi buna; "başkası gelirse ben de gelirim" mantığıyla yaklaştı. Bu yetmezmiş gibi taşeronla "kışkırtıcılar" olarak tanıtılmıştı.

Olayın 3 gün öncesinde yanımızdaki tersanede 2 işçinin üzerine sac düşmüş, yine aynı şekilde işçiler buna duyarsız kalmışlardı. Devrimci işçiler bu gelişen olayları insanları harekete geçirmekte bir araç olarak görmedikleri takdirde, bu tür olaylar tersane genelinde kanıksama yaratabiliyor.

Duyarsızlık doğal olarak kendiliğinden gelişen birşey değil. Tersane kapitalistleri işçilerin mücadelelerinden ders çıkartmışlar ve kendilerini herhangi bir hareketliliğe karşı hazır tutuyorlar. Bunlardan ilki taşeronlaştırma: Halihazırda cebinde belli bir miktar sermayesi olan bütün işçiler taşeron olabiliyor. Ustalar arasındaki ücret farklılığı, yardımcıları arasındaki ücret farklılığı insanları yarıya soktuğu gibi, bir tersane içinde 6-7 taşeron olabiliyor. Ve bu yolla işçileri bölmeye çalışıyorlar. İşçiler bu yolla bencilleşiyor ve kendi dünyasının ötesine geçemiyor. Birçok insanın kafasında iş değiştirmek bir kurtuluş, fakat bu sistem Tuzla'da hemen hemen bütün tersanelerde var. Gemsan'a yanan petrol tankerinde 1996'da 3 arkadaşımızı şehit vermiştik.

Her an ölüm tehlikesinin olduğu tersanelerde bırakın bir sağlık personelinin, bir eldiven bile bize reva görülüyor. 1 günlük çalışmamız 3 günlük ömrümüze bedel. Taşeronlar ustamızın sağlık durumunu değil ama ceplerinden zorunlu giden paracıklarını düşünüyorlar.

Olayın ertesinde herkese baretler ve emniyet kemerleri dağıtıldı. Patron bunları bizim canımızı düşündüğünden değil, gelişmelerin mücadele potansiyelini açığa çıkarmasından korkarak yaptı.

Pazartesi işe gittiğimizde ise bir arkadaşımızın olay günü hastaneye gittiği için işten çıkarıldığı söylendi. Olayı biraz daha karıştırınca asıl sebebin "kışkırtmacılık" olduğu ortaya çıktı. Bir diğer arkadaşımız ise -içeride sigortasız işçiler çalıştığı halde- sigorta belgelerini tamamlamadığı gerekçesiyle içeri alınmadı.

Biz tersane işçilerinin omuzlarına büyük sorumluluklar biniyor. Kapitalistlere rahat uyku uyutmamamız gerektiği gibi, sömürü düzeninin bir çarkını bu sektörden parçalamalıyız.

**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
Tuzla'dan komünist işçiler**

İMES işçisi sefalet ücretine karşı mücadeleyi yükseltmelidir!

Altınyaldız'da Temmuz zamlarına tepkiler yoğunlaşıyor

İMES'te Temmuz zamları, son derece trajikomik rakamlarla ifade ediliyor. B Blok'ta bulunan Altınyaldız da bu komik zamlardan nasibini alan işletmelerden biri. 5-10 milyon olarak somutlanan Temmuz zamlarının yanında bir de ücretlerin geç ödenmesi sorunu yaşanıyor. İşçiler bu sorunun çözümü için daha önce işyeri müdürüne yazılı olarak başvuru yolunu denemiş, demagojik laf yığınının başka bir cevap alamamışlardı. Ancak işçiler henüz yeterli bir bilinç seviyesine ulaşmadıklarından bu demagojiler etkili olmuştu.

Gelinen yerde ise bıçak kemiğe dayanmış, işçiler sınıfsal konumlarının bir sonucu olarak kendiliğinden bilinçlenmek ve bir çıkış yolu aramak zorunda kalmışlardır. İşte onları bizimle İMES-DER'de buluşturan şey de buydu. Sorunları konusunda neler yapabilecekleri hakkında bilgi alışverişinde bulunmak istiyorlardı.

Altınyaldız işçisinin herşeyden önce kendi işyeri komitesinde örgütlenmesi, bu komitenin önderliğinde işyerinde tam bir birlik ve güven oluşturmaları, Temmuz zamlarından daha az acil olmayacak bir sorun olarak da sendikalaşmayı önüne koyması gerekiyor. Zira, sendikalar biz işçilerin örgütlenme

mevzileridir ve zaferin yolu örgütlü mücadeleden geçer. Ancak bunu derneğimizin kuruluş hedeflerinin başında gelen birleşik, güçlü ve kazanımla sonuçlanabilecek bir sendikalaşma hareketi için omuzlarını omuzumuza dayayarak gerçekleştirebilirler. Bunun yanında ise ücretlerin geç ödenmesi ve düşük ücret zammı gibi her türlü sorunda -sendikalı ya da sendikasız- ilk olarak örgütlenmesi ve işletilmesi gereken işyeri komitesidir. Zira sendika ve dernekler, işyeri komitelerinde örgütlü işçilerin elinde gerçek bir mücadele aracı olabilir. Bunun sonrasında dernek vasıtasıyla çeşitli mücadele deneyimleri ortaklaştırılabilir. Yapılacak bir eyleme çeşitli işyerlerinden destek sağlanabilir vs... İşçinin kendi gücüne ve diğer işçi arkadaşlarına güvenin somutlaşmasının yolunun küçük-büyük eylemliklerden (yemek boykotu, iş yavaşlatma, iş bırakma, işgal, vs.) geçtiği unutulmamalıdır.

Altınyaldız işçisi mücadele kardeşliğimize hoşgeldi! Onlarla daha da güçlendik, hedeflerimize bir adım daha yaklaştık.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiçbirimiz!

Ankara Büyükşehir Belediyesi'nde TİS imzalandı, grev sona erdi

Ankara Büyükşehir Belediyesi'nde yetkili sendika olan Hizmet-İş'e bağlı yaklaşık 3500 belediye işçisi, TİS sürecindeki uzlaşmazlık nedeniyle, 22 gündür grevdeydi. İşverenin yıllık ortalama %155 zam teklifi kabul edilerek sözleşme imzalandı ve grev sona erdi. Sözleşmeye göre belediyede en yüksek maaş birinci 6 ay için aylık 105 milyon, ikinci 6 ay için aylık 115 milyon olacak.

İşyerleri önünde birer masa, ikişer gözcü ile sürdürülen grev, medyatik eylemler ve cılız ziyaretler dışında Ankara ve ülke gündeminden uzak kaldı. Grevi en geri noktadan ele alan sendika bürokrasisi engeli aşılamadı. Sendika bürokratlarının sorunu ücretle, hedefi İ. Melih Gökçek'le sınırlayan bakışı, greve rengini vermiş oldu.

Şimdi sendika bürokratları yüzde 115 gibi bir zam oranının içinde bulunduğumuz koşullarda bir zafer olduğunu ilan edecek, TİS sürecini, dolayısıyla da grevi başarıyla sonlandırdıklarını söyleyecek. Oysa bugün belediyeler başta olmak üzere, işçi sınıfı açısından ücretten daha önde gelen sorun, özelleştirme-taşeronlaştırmadır. Sendika bürokrasisi oynadığı uğursuz rolü yine başarıyla icra etti: TİS süreci tek başına ücret zammına endekslendi. Sermaye sınıfı ücret artışı sonrasında bir eliyle verdiğini diğer eliyle geri almak noktasında yeterli deneyime sahiptir. Hem de kaşık ile verdiğini kepçe ile geri almaktadır. Bunun da ötesinde ücretlerdeki bu sözde artışa karşı sergilediği tutumun da yabancıları değiliz: ilk önce işçi kıyımı ve sonrasında sefalet ücretiyle yeniden işçi almak... Pek çok belediyede olduğu gibi, yarın Ankara belediyesinde de çeşitli birimlerin özelleştirilmesiyle toplu tensikatların gündeme gelmeyeceğini hiç kimse garanti edemez. Bu durumda, tensikata uğrayan işçiler açısından, TİS'in yüzde kaçla imzalandığının hiçbir anlamı kalmayacağı açıktır.

Bugün, belediye gibi özelleştirme-taşeronlaştırmanın gemi azağına aldığı işletmelerde, TİS taleplerinin başında işgüvencesi gelmelidir. Fakat işgüvencesinin kağıt üzerinde alınmış haklarla korunamayacağı da bilinmelidir. Özelleştirme-taşeronlaştırma saldırılarına ve tensikatlara karşı asıl barikat, sınıfın birleşik-militan mücadele hattıdır. Bu hat örülmeden, saldırılar karşısında sınıf dayanışması örgütlenmeden, alınan hakların korunması mümkün değildir. Bunun için de sendikalardan bağımsız tutum sergileyebilecek işyeri komitelerinin gerekliliği birkez daha karşımıza çıkmaktadır. Böylelikle bu sektörde yaşanan ortak sorunlar üzerinden örülebilecek birleşik-militan mücadele hattının asgari zemini de sağlanacaktır.

Ankara belediye işçileri, yapılan sözleşmenin ve ücret artışının sahteliğini bir an olsun gözden çıkarmadan özelleştirme-taşeronlaştırma uygulamalarının karşısına birleşik güçleriyle çıkabilmek için hazırlıklı olmalıydılar.

İMES'te sefalet zamları ve bildiri çalışması

İMES'te bulunan örgütsüz ve dağınık onbinlerce işçiyiz. Bu dağınıklığımızı fırsat bilen İMES patronları bize hertürlü sefaleti dayatmakta. Hiçbir sosyal güvencemiz yok. Ne sendika, ne sigortamız var. Sigortalı olarak gösterilen işçilerin primleri yatırılmıyor. Zorunlu mesailer ise cabası. Yaklaşık onüç bin işçinin çalıştığı İMES'te ne bir hastane ne de bir sağlık ocağımız mevcut. Biz ise bu durumlardan hep yakınıyoruz.

Temmuz zamları için de durum değişmedi. Örgütsüzlüğümüzden aldıkları cesaretle, bizlere sorma ihtiyacı bile duymadan zamları belirlediler. Kendi araştırmalarına göre dört kişilik bir ailenin aylık geçim masrafı 160 milyon lira iken, İMES'te yüzde 20 -30 zamlı, ayda 30-36 milyon lirayı bizlere uygun görebildiler. Bu son derece düşük zamlar karşısında gene yakınmak dışında hiçbir şey yapmadık. Kimimiz kapitalistin demagojisine

kanarak hiçbirşey yapmadık. Kimimiz ispiyonlanmaktan korktuk hiçbirşey yapmadık. Kimimiz ise kendimizde o gücü görmedik.

İMES'teki öncü işçiler olarak ise, Temmuz zamları ile ilgili bir bildiri hazırlayıp dağıttık. Dağıtım sırasında görüştüğümüz arkadaşlardan, doğal olarak, zamlar konusunda olumlu konuşan yoktu. Yukarıda belirttiğimiz gibi herkes yakınıyor, ama kimse karşı çıkma cesareti gösteremiyordu. Onları derneğe çağırdık. Bildiri dağıtım çalışması böylece pekçok yeni işçi arkadaşla tanışma fırsatı da verdi bize.

İMES işçileri olarak, bugün son derece örgütsüz, dağınık, bu nedenle de patronların karşısında güçsüzüz. Ama örgütlü çalışmamızla buraya da sendika sokmaya ve tüm İMES işçileri

birliğini sağlamaya kararlıyız.

**Güç Örgütlülüktedir!
İşçilerin birliği sermayeyi
yenecek!
İMES'ten devrimci işçiler**

Özelleştirme saldırısı tüm hızıyla sürüyor!

İşçi sınıfı mücadeleye hattını örmelidir!

M. Kurşun

Özelleştirme saldırısı IMF ile imzalanan kölelik anlaşması sonrasında ivme kazandı. Türk Telekom'dan orman işletmelerine dek uzanan özelleştirme saldırısının bir ayağı da, POAŞ'ın (Petrol Ofisi Anonim Şirketi) sermayeyi birbirine düşüren satışıydı.

'95 yılında özelleştirme kapsamına alınan POAŞ'ın %51 hissesinin blok satışı geçtiğimiz günlerde medyatik bir biçimde gerçekleşti. Televizyondan canlı olarak izlediğimiz ihale, üçüncü turda en yüksek teklifi veren (1 milyar 160 milyon dolar) Akmaya-Ortex girişim ortaklığı sahibi Hayyam Garipoğlu'nda kaldı. Ne var ki POAŞ'ı Garipoğlu'na "yedirmediler"! Başta Rekabet Kurulu olmak üzere satışa muhalif sesler yükseldi. Bunun üzerine ÖYK (Özelleştirme Yüksek Kurulu) Rekabet Kurulu'nun kararını beklemeden ihaleyi ikinci büyük teklif veren Doğu Holding'in de üzerinden atlayarak üçüncü sıradaki İş Bankası, Bayındır Holding, Park Holding'in oluşturduğu konsorsiyuma verdi. Konsorsiyum en yüksek teklif olan 1 milyar 160 milyon dolar karşılığında POAŞ'ın sahibi olacak. ÖYK, böyle bir karar vermesinde Garipoğlu'nun tek kişi olduğu için sermayeyi tekelleştireceği, oysa konsorsiyuma satılmasıyla sermayenin tabana yayılacağı türünden kargaları bile güldüren bir nedenin etkili olduğu biçiminde bir beyanda bulundu! Öte yandan sermayenin talandan pay alamayan kesimi de, açıktan yapılan bu yolsuzlukta, konsorsiyumun bileşenlerinin hükümete yakınlığının etkili olduğunu söylüyor.

Öyle veya böyle, kesin olan birşey var: POAŞ'ı elde etmek için sermaye kendi arasında kıyasıya bir mücadeleye girmiş oldu. Peki POAŞ neden böylesine ciddi bir kapışma konusu haline geldi?

Çünkü POAŞ'ın geçen yılki net kârı 22 trilyon liraydı. Bununla birlikte sadece taşınmaz mallarının değeri 2.1 milyar dolara ulaşmaktadır. Kısacası POAŞ, veciz bir ifade ile "ballı kaymaktır". Ve sermayenin mücadelesi tatlı birşeyin üzerine üşüşmüş sineklerin mücadelesinden farksızdır.

Bu tablo komünistlerin

söylediklerini bir kez daha teyidediyor: Özelleştirme hiç de bütçeye yük olan KİT'lerin satılması değil, tersine kazandıran KİT'lerin özel sermayeye peşkeş çekilmesidir. Özelleştirilen KİT'ler öylesine kazançlıdır ki sermayeyi birbirine düşürebiliyor.

Mayıs ayı ortalarında ise İş Bankası'nın %12.3 hissesinin İMKB'de satışa sunulmasıyla özelleştirilmesi gerçekleştirildi. İş Bankası da "ballı bir kaymaktır". Ve bu ballı kaymanın satış sonrası dağılımı şu şekilde gerçekleşti: 74 bin 784 küçük yatırımcı (küçük dendiğine bakıp da kastedilenin işçi-emekçi olduğunu sanılmasın, küçük dedikleri orta sınıftan başkası değil) 54.9 trilyonluk hisse, 19 kurum yatırımcı da 97.4 trilyon liralık hisse satın aldı. Rakamlar da gösteriyor ki, İş Bankası yine tekeli sermayeyle emperyalist sermayenin elinde kaldı. Bunların içinde uluslararası spekülör George Soros da var. Bu rakamları vermemizin nedeni ise şu: İş Bankası hisselerinin borsada satılışını ÖİB, İş Bankası'nın halka arzı biçiminde sundu. Oysa gerçek hiç de öyle değil. "Halka arz" borsada kullanılan bir kavramdır. Elbette demagojiktir. Çünkü borsa, büyük sermayenin süpekülasyon çiftliğidir.

Şimdi de sırada THY, Türk Telekom, TDI Limanları, Erdemir, İsdemir, TÜPRAŞ rafinerileri gibi KİT'ler var. Söylemek bile gereksiz ki bu KİT'ler de en az İş Bankası ve POAŞ kadar kazandıran KİT'lerdir.

Özelleştirme bir yağmalama

olduğu kadar, aynı zamanda karapara aklamanın da ideal yollarından biridir.

Bu yağmalamaya diğer bir örnek, Türk Silahlı Kuvvetlerini Güçlendirme Vakfı'nın özelleştirme kapsamında bulunan Sümer Holding'in 7 işletmesine talip olmasıdır. Sermayenin üniformalı kesiminin bu talan ve yağmalamadaki tezcanlılığı ayrı bir yazı konusu. Kısaca şu söylenebilir: Özelleştirme üniforması, hırsız, soyguncusu, kaçakçısı, yolsuzu ve bilcümle sömürücü haydut takımı için ballı bir kaymak, işçi ve emekçiler için açlıktan, işsizlikten sürünmek demektir.

İşçi sınıfı ve özelleştirme

Özelleştirmenin ne anlama geldiğini açmak için POAŞ'ın özelleştirilmesinden hemen önce M. Yılmaz'ın söylediklerine kulak vermekte yarar var! TC Başbakanı "Bugün 7 bin işçinin çalıştığı POAŞ'ın 2 bin işçiyle daha fazla kazandıracağını" söylemişti. Bu sözler, özelleştirme sonrası yaklaşık 5 bin işçinin işten atılacağı anlamına geliyor. Devam edelim.

Zonguldak'ta maden ocakları redövans anlaşması sonucu belli bir süreliğine özel sermayeye verilerek yumuşak bir geçişle özelleştiriliyor. Özel sermaye ile TTK arasındaki farklılık ise rakamlarla şöyle: TTK'da ton başına işçilik ücreti 2.5 milyon lira iken özel işletmede 2.2 milyon liradır. TTK'da ton başına malzeme maliyeti 1 milyon lira iken özel sermayede 498

bin liradır. Elbette bu durumda özel sermaye daha çok kazandıracaktır. Çünkü artı değer bir parçası olan sanayici kârı da emek gücü sömürüsüyle elde edilmektedir. Daha ucuz emek gücüyle, tüm sosyal haklar budanarak ve malzemeden çalarak elbette daha çok kazanılır.

Sadece bu da değil; özelleştirilen KİT ürünlerindeki aşırı fiyat artışları da özelleştirmenin öbür yüzüdür. POAŞ özelleştirilmeden hemen önce akaryakıt fiyatlarının otomatikçe bağlanması bu durumu daha net bir biçimde gözler önüne seriyor.

Özelleştirmenin, yalnızca özelleştirilen KİT'lerde çalışan işçileri değil, toplumun tüm emekçi kesimlerinin yaşam koşullarını dolaysızca etkilediği herkesçe bilinen bir gerçektir. Ne var ki, bunu bilmek tek başına birşey ifade etmiyor. Aslolan mücadele hattını örmektir.

Bu açıdan cılız bir etkiye sahip olsa da, özelleştirme karşıtı platformların oluşturulması oldukça anlamlıdır. Mücadele hattını örmede bu durum bir basamak olarak kullanılmalı; eylemlilikler yasak savma kabilinde birkaç protestoyla sınırlanmamalı; üretimden gelen güç eyleme dönüştürülmelidir.

Başta özelleştirme kapsamında yeralan KİT'lerde çalışan işçiler şalterleri indirerek özelleştirmenin önüne set çekmelidir. Bu, toplumun diğer emekçi kesimlerinin desteğini alarak süreklileştirilmelidir. Bununla birlikte, özelleştirmeye karşı yürütülecek mücadele, taşeronlaştırmaya, mezarda emekliliğe, sosyal hakların budanmasına v.b.'ne karşı mücadeleden kopuk yürütülemez. Çünkü sermayenin saldırıları tek yönlü değil bir bütündür. Ve her cephede mücadele etmek ise, işçi sınıfı için bir tercih değil zorunluluktur.

Kazanmaya cüret edemeyenler yenilmeye mahkumdurlar. Oysa kazanma cüreti gösterildiğinde, güçlü olanın işçi sınıfı olduğu görülecektir. İşçi sınıfının, dün olduğu gibi bugün de, zincirlerinden başka kaybedecek hiçbirşeyi yoktur. Ama kazanacağı koca bir dünya vardır. Ve bu dünyayı kazanmanın koşulları bugün dünden daha fazladır.

İskenderun Özelleştirme Karşıtı Platform halka açık ilk toplantısını Karayılan'da yaptı: Özelleştirmeye geçit yok!

Aşağıda platformun seçtiği sekreteryaya içinde yer alan DİSK Genel-İş İskenderun Şube Başkanı Sabri Oğuz'la yaptığımız röportajı sunuyoruz:

İskenderun
Özelleştirme Karşıtı
Platform'un halka açık
ilk toplantısına
çoğu platform üyesi
olmak üzere
yaklaşık 60 kişi katıldı.

Toplantı bilgilendirme
ve öneriler sunma şeklinde
gerçekleşti.

Sunulan önerilerin bir kısmı
çalışmaları halka yayma,
mahalle toplantıları
ve diğer araçlarla bölgede
yaşayan halkın duvarlılığını
sağlamak,

bir kısmı ise

İSDEMİR ve POAŞ işçilerine
dönük olarak yapılması
gereken çalışmaları içeriyordu.

Komisyonun,

"önerilerin dikkate alınacağı
ve ilk toplantıda
değerlendireceği"

açıklamasıyla

toplantı sona erdi.

Platformun bugüne kadar.
özelleştirmenin hedefinde

bulunan

İSDEMİR ve POAŞ işçilerine
dönük somut bir çalışması
olmadı. Bu iş daha sıkı tutulup,

esas olarak sınıfa mal
edilmedikçe somut bir
kazanıma ulaşması da
beklenemez.

SYKB: Özelleştirmeye ilgili görüşlerinizi açıklar mısınız?

S. Oğuz: Türkiye genelinde emekçilerin hak etmediği bir özelleştirme saldırısı vahşi kapitalizm tarafından sistemli bir şekilde uygulanmaktadır. Biz DİSK ve bağlı sendikalar olarak özelleştirmenin yanlış olduğunu, işçilere, emekçilere ve bu memlekete bir yararı olmadığını, sadece IMF ve emperyalizmin uşaklarına peşkeş çekildiğinin şu ana kadar yapılan özelleştirmelerle yeterince açık olduğunu tespit ettik.

12 Eylül faşist cuntasının sınıf üzerine ölü toprağı serpmesi, Türk-İş dışında sendikaların kapatılması Türk-İş'in cuntaya bakan vermesi sermayenin sınıfa dönük saldırılarının önünü açmış oldu.

Şu ana kadar iktidara gelen bütün hükümetlerin özelleştirme saldırısını, kirli savaşı, infazları yaşama geçirdiği ve çeteleşmenin içinde yer aldıkları ortaya çıkmıştır. Bu mantığın bir sonucu olarak İSDEMİR ve POAŞ'ın özelleştirilmesi gündeme gelmiştir.

Özelleştirmenin, başka yerlerde olduğu gibi İSDEMİR ve POAŞ'ta da sendikal örgütlülüğü dağıtacağı, işsizlik ve taşeronlaştırmayı yaygınlaştıracığı gerçeğinden hareketle özelleştirme karşıtı platformu bu saldırıyı püskürtmek için gündeme getirdik.

SYKB: Platformun oluşum sürecini kısaca açıklar mısınız?

S. Oğuz: Özelleştirme saldırısı İSDEMİR ve POAŞ için gündeme gelince Özçelik-İş Sendikası'na özelleştirmeye karşı platform oluşturma çağrısı yapıldı. Ancak Özçelik-İş'in özelleştirme yanlısı tutumundan dolayı bu çağrıya katılanlar azaldı. Bu arada, platformun oluşum süreci, 12 Eylül faşist cuntasının sınıf üzerine ölü toprağı serpmesi, Türk-İş dışında sendikaların kapatılması Türk-İş'in cuntaya bakan vermesi sermayenin sınıfa dönük saldırılarının önünü açmış oldu.

sömürüye ve zulme karşı olan 20'ye yakın sendika ve kurum biraraya gelerek böyle bir platformu oluşturmuş bulunuyoruz.

SYKB: Şu ana kadar ne tür çalışmalar yaptınız?

S. Oğuz: Bu süreçte platformu oluşturduk. DİSK Genel-İş ve Belediye-İş sendikalarında eylem planını oluşturma amaçlı iki toplantı yaptık. Karayılan beldesinde yapılan toplantıyla eylem planı işçilere ve kamuoyuna açıklandı.

SYKB: Platformun eylem planını bize anlatır mısınız?

S. Oğuz: Bugüne kadarki özelleştirmeyi teşhir eden ve bölgemize getireceği olumsuzlukları anlatan 50.000 adet bildiri Ceyhan'dan Samandağ'a kadar dağıtılacak. Parti ve kitle örgütleri ziyaret edilecek. Konfederasyonların genel merkezleriyle temas kurularak katkı sağlanmaları beklenecek. Konunun uzmanlarınca panel, konferans ve söyleşiler düzenlenecek. İşyerlerinde özelleştirme karşıtı etkinlikler hayata geçirilecek. Son olarak bölgesel bir miting yapılacaktır.

SYKB: Platform bileşenleri kendi tabanlarını mücadeleye çekmek için ne gibi çalışmalar yapıyorlar?

S. Oğuz: Komisyon heyetinin almış olduğu kararları kendi tabanlarına aktararak üyelerini ve halkı bilgilendirmekle yükümlüdürler.

SYKB: Özelleştirme mücadelesinde esas muhatabı olan

İSDEMİR ve POAŞ işçilerini mücadeleye katmak için somut bir çalışmanız ya da planınız var mı?

S. Oğuz: Komisyon, Karayılan toplantısında öneri olarak getirilen, öncü işçilerden işyeri komiteleri oluşturmak, bütün işçileri bilgilendirmek amacıyla oluşumlara gidecektir. Bu oluşumların vereceği bilgiler doğrultusunda yapılacak taban çalışmasından sonra komisyon, sınıfın çıkarları doğrultusunda istekleri hayata geçirecektir.

SYKB: Sizce platformun planı özelleştirme saldırısını püskürtebilir mi?

S. Oğuz: Mitingten sonra işyeri işgalleri, sermayenin temsilcilerini İSDEMİR'e sokmama gibi eylemlerle, İSDEMİR'i hiçbir holdinge peşkeş çekilmeyeceğiz. Gerekirse işyerlerinden ayrılmayacağız. Acımasız kapitalizm ancak cenazelerimizi oradan çıkarabilir.

Ülkenin düşmanı emperyalizme göbekten bağlı olan bu çevrelere işçilerin emeğiyle kurulan bu işletmeleri vermeyeceğiz.

SYKB: Son olarak eklemek istediğiniz birşey var mı?

S. Oğuz: Türkiye'de yaşanan bu haksızlıklara işçilerin, emekçilerin bütün duyarlı halk katmanlarının karşı çıkması lazım. 4 konfederasyonun bu gidişata dur demek için ortak hareket etmeleri gerekiyor. Bütün bu saldırılara, sömürüye, zulme, yargısız infazlara ve kirli savaşa karşı ortak hareket etmeliyiz.

Bütün duyarlı dostların bunu dile getirmelerini talep ediyoruz. Kızıl Bayrak'a teşekkür ederiz.

SYKB/Antakya

Ücretsiz E-Kitap Arşivi - <http://www.kizilbayrak.org>

Çö

barış sosyal

Kürt işçi ve emekçileri
üzerindeki ulusal baskı
ve eşitsizliği üreten
toplumsal egemenlik ilişkileri
değişmedikçe,
sömürücü ve
sömürgeci sınıf iktidarı
(sermaye devleti)
devrilmedikçe tam ve kalıcı bir
barış
olanaksızdır.
Emperyalist haydutların
ve sömürgeci egemenlerin
“siyasal çözüm”
ya da “sivil çözüm”lerine
karşı Kürt halkının da
bir siyasal çözüm yolu vardır.
Bu, emekçi Kürt halkının
kaderini Türkiye’nin
emekçi sınıflarıyla
birleştirerek toplumsal-siyasal
bir devrime yönelmektir.
Ulusal ve sınıfsal özgürlük
ancak bu temelde
elde edilebilir.
Gerçek ve kalıcı bir barış
ancak o zaman
mümkün hale gelebilir.

“1 Eylül Dünya Barış Günü” vesilesiyle “barış” sorunu üzerine hamasi nutuklar bir kez daha ortalığı kaplayacak. Başta ABD olmak üzere emperyalist dünyanın siyasal temsilcileri yine barış ve kardeşlikten dem vuracaklar, mazlum halkların gözüne baka baka savaştan değil barıştan yana olduklarını ileri sürecekler. İki emperyalist savaşın, yüzyıl boyunca giriştikleri vahşi ve canice katliamların, mazlum halklara çektirilen acıların sorumluları kendileri değilmiş gibi...

Türk egemen sınıflarının siyasal sözcüleri de bir kez daha utanmadan “barış ve kardeşlik”ten söz edecekler. Katmerleşmiş dizginsiz sömürü, zorbalık ve zulümle emekçi yığınları sefaletin dipsiz kuyusunda sürünmeye mahkum eden, Kürt halkını sömürgeci kirli bir savaşla kırımdan geçiren, çetecilikte hiçbir sınır tanımayan Türk egemen sınıfları emekçi sınıflara “Yurtta sulh, cihanda sulh”tan yana olduklarını bu vesileyle bir kez daha yineleyecekler.

Oysa gerçekler apaçık ortadadır. Türk devleti 50 yıldır emperyalist savaş örgütü NATO’nun üyesidir. Kore, Somali ve Bosna’da olduğu üzere bu savaş örgütüne hizmet etmektedir. Öteden beri komşu halklara düşmanlık yapmaktadır. Bölge halklarına karşı ırkçılığı ve şovenizmi sürekli körüklemektedir. Kıbrıs’ta işgalci bir güç olarak zorla kalmaktadır. Fırsatını bulduğu her durumda Güney Kürdistan’ı işgal etmektedir. Musul-Kerkük petrollerine ilişkin öteden beri saldırgan emeller içindedir. ABD emperyalizminin bölgedeki jandarmalığını yapmaktadır. Ve şimdi de başta kardeş Arap halkları olmak üzere tüm dünyada halklar nezdinde lanetlenen saldırgan ve ilhakçı İsrail siyonizmiyle ABD komutasında yeni bir saldırı bloku kurmuş bulunmaktadır. ABD ve İsrail’le kaderini birleştiren bir devletin “Yurtta sulh, cihanda sulh” demesi gerçek bir ikiyüzlülük göstergesidir.

***

Fakat Türkiye’de “barış” denilince sözü edilen, tüm bunlardan çok, Kürdistan’da sürmekte olan savaşın son bulmasıdır. Zira Kürdistan’da 14 yıldır amansız bir savaş sürmektedir. Kürt halkı yıllardır en meşru ulusal hakları için mücadele etmektedir. Sömürgeci egemen sınıflar ise 75 yıllık inkarcı, asimilasyoncu ve soykırımcı politikasını sürdürerek, barbarlıkta hiçbir sınır tanımayarak,

vahşice kan dökerek Kürt halkını sindirip susturmaya çalışmaktadır.

Kürt halkı haklı davası uğruna onbinlerce evladını şehit verdi. Onbinlerce evladı sakat kaldı. Onbine yakın yurtsever zindanlarda esir edildi. Binlerce Kürt köyü boşaltıldı, yakılıp yıkıldı. Milyonlarca insan yerinden yurdundan göç etti. Bu nedenle açlık ve hastalık çekti.

Başta Türk ulusundan işçi ve emekçiler olmak üzere, bütün işçi sınıfı ve emekçi katmanlar da 14 yıldır sürdürülen bu kirli savaşın faturasını bugüne dek ödediler. Emekçi ailelere mensup binlerce genç “mehmetçik” denilerek ilhakçı-sömürgeci ordunun bir aleti olarak Kürdistan’a gönderildi ve sömürgeci savaşın kurbanı olarak orada öldü. Binlercesi sakat kaldı. Binlercesi savaş manyağı haline geldi. Sömürgeci kirli savaşın bütün finansmanı da bugüne dek işçi ve emekçilerden sağlandı. Kirli savaşa para aktıkça, kirli savaş kurmayları ve cinayet çeteleri savaş rantlarını kasalarına servet olarak akıttıkça, ücretler daha da düşürüldü, vergiler daha da arttırıldı. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri hiçbir çıkarlarının olmadığı bu savaşta yalnızca yakınlarını kaybedip maddi kayıplara uğramadılar. Manevi kayıpları çok daha yüksek oldu.

Kürt halkı bu savaşta ağır bedeller ödedi. Ama tam da bu özgürlük mücadelesi sayesinde dünyanın en onurlu halklarından biri haline geldi. Bu savaşın gerçek suçlusu olan egemen burjuvazi ise tüm dünya halkları önünde barışın ve kardeşliğin düşmanı olmanın utancını taşıyor. Sömürgeci Türk devleti barbarlığı ve jenositçiliğiyle bütün halklar tarafından lanetleniyor.

***

Türkiye’de “barış” denilince son derece güncel ve yakıcı bir soruna işaret edilmiş oluyor. Bu nedenle çeşitli kesimler “1 Eylül Dünya Barış Günü” vesilesiyle Kürt sorununa “siyasi çözüm” aranması ve bu çerçevede “barış”ın sağlanması şeklindeki çağrılarını yineleyeceklerdir.

Türkiye’de ve uluslararası planda uzun bir süredir Kürt sorunu üzerine yürütülen tartışmalarda en çok kullanılan kavramlardan biri “barış” için “siyasal çözüm”dür.

Peki, “siyasal çözüm” ya da “sivil çözüm”le kim ne tür bir “barış” önermektedir?

züm devrimle zmle gelecek

Emperyalist odaklar askeri çabaların tek başına sonuç vermeyeceğini dile getirmekte ve bu nedenle Kürt sorununa “siyasal çözüm” istemektedirler. Görünürde bunu belli bir ısrarla da savunmaktadırlar.

ABD emperyalizminin devrimci ve ulusal kurtuluşçu güçlere yönelik Kissenger’in ünlü “önce ez, sonra çöz” formülü biliniyor. Bu formülasyon devrimci dinamikleri ezmenin ve sorunları sistem içi çözümlere kavuşturmaya uygun koşullar yaratmanın bir ifadesidir. Bu formül 1989’daki ünlü Malta Zirvesi’nde esnetilmiş, devrimci ve ulusal kurtuluşçu dinamikleri kuşatarak kanlı, kirli ve uzun savaşlarla yorup-yıpratarak ehlileştirilmenin ve düzen içi çözümlere razı etmenin bir aracına dönüştürülmüştür.

ABD’nin öncülüğündeki emperyalistler bu aynı politikayı günümüzde Kuzey Kürdistan’daki ulusal kurtuluş mücadelesine de uygulamak istemektedirler. Amaç bellidir: Bir yandan uzun ve yıpratıcı bir kirli savaşla yurtsever Kürt hareketini yormak, yıpratmak ve güçten düşürerek ehlileşmeye zorlamak. Bir yandan da Kürt burjuvazisinin uzlaşmacı ve saptırıcı çabalarıyla kendi istedikleri türden bir çözüme zemin hazırlamaya çalışmak.

Almanya başta olmak üzere batılı emperyalistler, bölgede Kürtler üzerinden güç olmak, böylece rakip emperyalist güçlere karşı avantajlar elde etmek amacıyla Kürt sorununa artan bir ilgi göstermekte, siyasal bir çözüme gidilmesini daha sık dile getirmektedirler. “Siyasal çözüm” bugün Kürt halkını aldatmada ve emperyalist haydutluğu ve sömürgeci zulmü gizlemede bir örtü işlevi görmektedir.

İlkin, çağımız emperyalizm çağıdır. Emperyalizm bir dünya hakimiyet sistemidir. Bir siyasal gericilik sistemidir. Her türden sömür, baskı, eşitsizlik ve esaretin kaynağıdır. Emperyalizm, ezilen sömürge halklara yalnızca ve yalnızca sömür, baskı, eşitsizlik ve esaret getirir.

• Her ulus gibi özgür yaşamak Kürt ulusunun da hakkıdır. Kürt halkının savaşı haklı ve mesru bir savaştır.

• “Savaşa havır” diyen barış yanlısı çevreler herseyden önce bu ayrımı yapmak durumundadırlar. Net bir biçimde Türk devletinin sömürgeci ve kirli bir devlet, yürüttüğü savaşın haksız ve kirli bir savaş olduğu söylenmeden, buna karşın Kürt halkının yürüttüğü savaşın haklı ve mesru bir savaş olduğu belirtilmeden, bu çerçevede Kürt halkının özgürlük mücadelesi desteklenmeden ne ilerici demokrat, ne de gerçek bir barış yanlısı olunabilir.

Kirli, haksız ve kanlı tüm savaşların kaynağında emperyalizm vardır. Bu nedenle emperyalizm gerçek ve kalıcı bir barışın baş düşmanıdır.

“Bugün dünyanın herhangi bir köşesinde, her gerçek devrim, özünde ve esasında emperyalizmle bir hesaplaşmadır. Bu hesaplaşmayı başarabilecek toplumsal siyasal güçleri ortaya çıkaramayanlar, zaten herhangi bir devrimi başaramazlar. Ya da bugünün Kürt özgürlük mücadelesinde çok somut bir biçimde görüldüğü gibi, devrimci gelişme süreçlerini belli bir aşamada emperyalizmle uzlaşma çizgisinde tutmak durumunda kalırlar.” (Bağımsızlık ve Devrim, s.12) Bu ise sömürgeci esaretin inceltilmiş bir biçimine razı olmaktan başka birşey değildir. Tıpkı Filistin, Güney Afrika ve Güney Kürdistan örneklerinde olduğu gibi.

ABD’nin başını çektiği emperyalist kamp, Kürt ulusal hareketinin iç zaafiyetinden de yararlanarak, “siyasal çözüm” adı altında katlanabileceği sınırlar içerisinde bir “özgürlük”,

demek oluyor ki daha inceltilmiş bir esareti dayatıyor. Kürt halkına kirli savaşın sona erdirilmesi karşılığında bir kirli barış öneriyor. Gerçek budur. Bu nedenle de ABD’nin ve diğer emperyalist odakların barış çağrıları aşağılık bir demagojiden başka birşey değildir. İkincisi; barış, tıpkı savaş gibi, politikanın değişik araçlarla devamıdır. Emperyalistler ve onların işbirlikçisi sömürücü egemen sınıflar ile sömürülen, ezilen ve sömürgeci esaret altında tutulan halkların ortak bir barış politikası olamaz. Çünkü, bugünün dünyası emperyalist burjuvazi ve onun bağımlı ülkelerdeki işbirlikçi sömürücü egemen sınıfları ile proletarya ve ezilen halklar olarak iki karşıt kutuptan oluşmaktadır. Bu karşıt sınıflardan oluşan kutupların çıkarları birbirine temelden zıttır. Bu karşıtlık içinde bir uzlaşma noktası aramak, egemen emperyalist burjuvazi ve uşakları yararına bir sonuç istemektir. Bu, emperyalist egemenliği ve kapitalist sömürü

sistemini savunmak anlamına gelecektir. Sömüren ve ezen sınıflar ile ezilen ve sömürülen sınıflar arasında, sömürücülerin egemenliğinin kabulü temeli üzerinde savunulan bir barış, gerçekte egemenlerin çıkarlarını savunmak anlamına gelir. Bu nedenle, barış yanlısı olduklarını ileri sürenler, savaşın tarafları ve ikili yönü konusunda bir ayırım yapmak zorundadırlar. Aksi bir davranış ikiyüzlülükle Kürt halkını aldatmak olacaktır.

Savaşın bir tarafını sömürgeci sermaye devleti oluşturmaktadır. Bu devletin Kürdistan’daki varlığı tümüyle zora dayalı olup işgalci bir güçtür. Kürt halkı kendi yurdunda, Kürdistan’da yıllardır en mesru ulusal haklarından yoksun koşullarda yaşamaktadır. Kürt halkı cumhuriyet tarihini, sömürgeci burjuvazinin her birinin sonucu tam bir yıkım olan tenkil seferleri altında geçirmiştir. Bu kirli devlet yaklaşık 14 yıldır bir kez daha işgalci ordusu aracılığıyla dünyanın en kirli savaşlarından

Çağımız emperyalizm çağıdır.
Emperyalizm bir dünya hakimiyet sistemidir.
Bir siyasal gericilik sistemidir.
Her türden sömürü, baskı, eşitsizlik ve esaretin
kaynağıdır. Emperyalizm, ezilen sömürge halklara
yalnızca ve yalnızca sömürü, baskı,
eşitsizlik ve esaret getirir.
Kirli, haksız ve kanlı tüm savaşların kaynağında
emperyalizm vardır
Bu nedenle emperyalizm gerçek ve kalıcı bir barışın
baş düşmanıdır.

birini yürütmektedir. Kürdistan'daki sömürücü ve sömürgeci egemenliğini sürdürme arzusuyla yürüttüğü bu savaş tümüyle haksız bir savaştır.

Savaşın öteki cephesinde ise Kürt halkı durmaktadır. Her ulus gibi özgür yaşamak Kürt ulusunun da hakkıdır. Kürt halkının savaşı haklı ve meşru bir savaştır.

“Savaşa hayır” diyen barış yanlısı çevreler herşeyden önce bu ayrımı yapmak durumundadırlar. Net bir biçimde Türk devletinin sömürgeci ve kirli bir devlet, yürüttüğü savaşın haksız ve kirli bir savaş olduğu söylenmeden, buna karşın Kürt halkının yürüttüğü savaşın haklı ve meşru bir savaş olduğu belirtilmeden, bu çerçevede Kürt halkının özgürlük mücadelesi desteklenmeden ne ilerici demokrat, ne de gerçek bir barış yanlısı olunabilir.

Bütün bunlardan yalıtılmış bir barış çağrısı berbat bir burjuva hümanizminden başka bir şey değildir. Bunun ise Kürt halkına hiçbir yararı yoktur ve onu içi boş hayallerle aldatmak anlamına gelmektedir.

Barış çağrıları karşılıksızdır

“1 Eylül Dünya Barış Günü”nde İHD ve “barış için bir milyon imza” türünden kampanyaları örgütleyen kuruluş ve inisiyatifler ile öteki “siyasal çözüm”cü çevreler bir kez daha barışa çağrıları yapacaklardır. Kürdistan'da sürdürülen kirli savaşın bir an önce sona ermesini, daha fazla kan akmasını, Kürt sorununun da adil bir çözüme kavuşturulmasını ve bu çerçevede barışın sağlanmasını talep edeceklerdir.

“Kardeş kanı akmasın”, “analar ağlasın”, “barış yapılsın”! Bunlar “siyasal çözüm” temeli üzerinde barış isteyenlerin bilinen argümanlarıdır. İyi güzel de, söz konusu olan bir halkın ulusal kurtuluş davasıdır. Kardeş kanının akmasına sebep olan, anaları ağlatan, kardeşlik ve barışa düşman olan sömürgeci sermaye sınıfı ve onun kirli ve kanlı icraatlarıyla gerçek bir zulüm aygıtına dönüşen çeteleşmiş devleti değil midir? Böyle bir sınıf ve onun devletiyle Kürt halkı hangi temel üzerinde bir barış yapabilecektir? Sömürgeciliğin gerçek temeli ortadan kaldırılmadan yapılacak sözümona bir barış Kürt halkına ne sağlayacaktır? Kürt halkı büyük acılar ve büyük bedeller karşılığında elde ettiği kazanımları pazarlık masasında heba ederek, ulusal kurtuluşu gerçekleştirebilmesi bir yana, sıkça sözü edilen “onurlu bir barış”ı elde etmeyi umabilir mi? Güney Afrika, Filistin ve Güney Kürdistan örnekleri bu konuda yeterince aydınlatıcı ve uyarıcı değil mi? Öteki örnekleri bir an bir yana bırakalım. Güney Kürdistan'da bugüne kadar birçok kez sözümona “siyasal

çözüm” için mutabakat sağlandı. Fakat Güney Kürtleri hala da ulusal özgürlüklerini elde etmiş değiller. Barzani ve Talabani ABD emperyalizminin birer oyuncuğu durumundadır. Kürt emekçileri ise bir yandan sefalet içinde kıvranırlarken, öte yandan kanları dökülmeye devam edilmektedir. Yani emperyalist “siyasal çözüm”le Güney Kürdistan'da hala kan akmaya devam etmekte ve analar ağlamaktadır. Bu örnek bile, emperyalistlerle varılacak bir mutabakatın, sömürgecilerle yapılacak sözümona bir barışın halklara acı, gözyaşı ve kandan başka bir şey sunamayacağını kanıtlamaya yeter.

Kürt halkının hiçbir karşılığı olmayan barış çağrılarına değil, gerçek bir barışa ihtiyacı vardır. Gerçek ve kalıcı bir barışın sağlanması ise sömürgeci egemenlik sisteminin, sömürücü sınıfların egemenliğine son verecek bir siyasal-sosyal devrimle yerle bir edilmesine bağlıdır. Kürt halkının çıkarları böylesi bir siyasal çözümde gerçek karşılığını bulabilir.

Gerçek ve kalıcı barış için!

“Siyasal çözüm” adı altında sunulan bugünkü “sihirli formül”, Kürt halkına büyük acılara malolan ve büyük bedeller karşılığında elde edilen kazanımların uzlaşma masasında sömürgecilere teslim edilmesidir. Emperyalist haydutların ve burjuva siyasal çevrelerin dilinde “siyasal çözüm”ün başka hiçbir anlamı yoktur. Kürt halkı için siyasal çözümün tek devrimci anlamı Türkiye proletaryası ve emekçileriyle birlikte gerçekleştireceği bir siyasal-sosyal devrimdir. Kürt halkını yaşadığı yalnızlıktan ve açmazlarından Türkiye emekçi sınıflarıyla birliğe götüren ve egemen sömürücü sınıfların iktidarını yıkmayı hedefleyen politikalar ve bunun ifadesi açılımlar kurtarabilir. İki ulustan proletarya ve emekçilerin devrimci temellerde oluşmuş ittifakı ve birlikteliği yaratılamazsa eğer, ne özgür Kürdistan ne de gerçek bir barış umulabilir. Ulusal sorunu çözmek üzere gündemleştirebilmek ile bu sorunu çözüme kavuşturabilmek çağımızda aynı anlama gelmemektedir. Komünistlerin yıllar önce dikkat çektiği bu olgu bugün tüm açıklığıyla karşımızda durmaktadır.

Kürt halkının bir barış özlemi vardır. Bu, Kürt halkının yıllardır yaşadığı acılara ve yıkımlara karşı özgür ve barışçı bir yaşamı istemesidir.

tümüyle haklı bir özlemdir. Ne ki, bu talebin kendisi bugün aynı zamanda bir istismar alanıdır. Emperyalist güçlerden TUSİAD oligarklarına, Kürt burjuva çevrelerden liberal burjuva çevrelere değişik çıkar çevreleri Kürt halkının barış özlemini tam bir istismar alanına çevirmişlerdir. Temel amaçları, Kürt halk yığınlarında ulusal kurtuluş savaşının zafere ulaşamayacağı kanısını oluşturmak, hedef saptırmak ve Kürt halkını sistem içi bir çözüme razı ederek teslim almaktır.

Kürt burjuvazisi ile Kürt halkı birbirine taban tabana zıt çıkar ve amaçlara sahiptirler. Ulusal kurtuluş mücadelesinin sosyal kurtuluş mücadelesine bağlanması ile Kürt burjuva sınıflarının çıkarları hiçbir biçimde bağdaşmaz. Kürt ulusal mücadelesinin emekçi kimliğinin ön planda olduğu, emperyalizmi karşısına aldığı ve sömürgeci sermaye devletine karşı devrimci bir mecrada ilerlediği dönemde bu sınıf kurtuluş hareketine mesafeli davranmıştır. Kürt ulusal mücadelesi yalnızca ulusal özelemler temelinde bir mücadeleyle yetinmeyip Kürt emekçilerin sınıfsal istemleri temelinde derinleşseydi, kuşku yok ki Kürt burjuvazisi mücadele karşısı bir tutum içine girerdi. Zira Kürt burjuvazisinin sınıfsal çıkarları bugünkü sistemle bağdaşmaktadır. Ve bu sınıf başından itibaren Kürt sorununun düzen içi çözümünden yanadır. Kürt burjuva çevrelerinin Kürt ulusal hareketini “siyasal çözüm” çizgisinde tutmaya, onu düzen içi bir çözüme zorlamaya ya da ikna etmeye çalışmaları tam da bu nedendir.

Kürt işçi ve emekçileri üzerindeki ulusal baskı ve eşitsizliği üreten toplumsal egemenlik ilişkileri değişmedikçe, sömürücü ve sömürgeci sınıf iktidarı (sermaye devleti) devrilmedikçe tam ve kalıcı bir barış olanaksızdır. Emperyalist haydutların ve sömürgeci egemenlerin “siyasal çözüm” ya da “sivil çözüm”lerine karşı Kürt halkının da bir siyasal çözüm yolu vardır. Bu, emekçi Kürt halkının kaderini Türkiye'nin emekçi sınıflarıyla birleştirerek toplumsal-siyasal bir devrime yönelmektir. Ulusal ve sınıfsal özgürlük ancak bu temelde elde edilebilir. Gerçek ve kalıcı bir barış ancak o zaman mümkün hale gelebilir.

Emperyalist dalaşta yeni bir adım: Taliban'a karşı üçlü ittifak

Talibanların Afganistan'ın kuzeydeki ilerleyişi hızını kaybetmeden sürüyor. Mezar-ı Şerif kentinin Taliban milislerinin eline geçmesi özellikle komşu ülke Tacikistan ve Özbekistan'ı tehdit ediyor. Nitekim, Afganistan'a sınırı olan bu ülkelerdeki islami örgütlerin, Talibanın güç kazanmasına paralel olarak, bulundukları ülke yönetimlerine karşı eylemlerini giderek artırdıkları gözleniyor.

Bilindiği gibi, Sovyetler Birliği'nin 1989 yılında Afganistan'ı terk etmesinin ardından batılı emperyalist ülkeler, daha önce yoğun olarak destekledikleri mücahitlere yardımlarını kısıtlamaya başladılar. 1994 yılından itibaren Talibanların ilerleyişi, Pakistan ve Suudi Arabistan'ın desteğini kesmelerine yol açtı. Necibullah'ın eski generali Dostum'un anti-Taliban bir ittifak oluşturma çabası bu aynı süreçte sonuç vermedi.

Bu aynı dönem boyunca Afganistan üzerine Pakistan ile mücadele eden İran, yoğun faaliyetlerde bulunuyordu. Nitekim İran yönetimi Talibanların arkasında ABD'nin olduğunu, Talibanların ABD'nin kuklası olduğunu belirterek tutum alıyordu. Gerçekten de Talibanların arkasında Orta Asya petrolünü dünya pazarında değerlendirme hesapları yapan ABD'nin dev petrol tekeli UNACOL bulunuyor. Orta Asya'daki petrol rezervleri ve petrol nakliyatının yapılacağı bölgeler üzerindeki hakimiyet savaşında söz sahibi olmak için ABD, Taliban karşısında diğer güçlerin zayıflatılması politikası izliyordu. ABD'nin bu taktiği Rusya'nın bölgeye aktif müdahalesini gündeme getirdi. Bundan dolayı, ülkedeki son ekonomik çöküntünün yarattığı tahribata rağmen Boris Yeltsin, Özbekistan ve Tacikistan devlet başkanlarıyla bir telefon görüşmesi yaparak Taliban tehlikesine karşı Rusya'nın tam destek sunacağını ifade etti. Nitekim iki ülke de, uzun dönemden bu yana bütün olanaklarını kullanarak Afganistan ile sınırlarını korumaya çalışmaktadırlar. Bu gelişmelerden güya rahatsız olduğunu göstermeye çalışan Rusya, bu durumu, bir dönem sonra kaybettiği etkinliğini yeniden kazanmanın yeni bir olanağı olarak değerlendirme peşindedir.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından Rusya, bölgedeki gücünü geri çekmek zorunda kaldı. 10 yıl süren ve

kaybedilen bir savaş sonucunda Rusya, yeniden bölgedeki faaliyetlerini sistemli bir şekilde artırmaya başlamış bulunuyor. İzvestiya gazetesi bu gelişmelere dikkat çekerek bunu şöyle yorumluyor: "Rusya, birinci olarak, yeniden Afganistan'a dönüş şansını yakalamış oluyor. İkinci olarak, bağımsız yeni Orta Asya'nın ileri ülkeleri üzerindeki etkinliğini artırma fırsatını yakalamış bulunuyor".

Bu nedenle Rusya, Özbekistan'a büyük bir zevkle yardım etmeye hazır. Bu amaçla, Rusya Genelkurmay Başkanı Anatoli Kavşin, Özbekistan askeri sorumlularıyla görüşmelerde bulunmak üzere hemen bu ülkeye gitti. Bu görüşmelerin ardından Özbekistan devlet başkanı İslam Kerimov, Afganistan sınırındaki sınır güvenliğini denetlemek üzere yola koyuldu. Bu denetimden önce Kerimov'un Yeltsin ile Afganistan'daki gelişmelere ilişkin uzun bir görüşme yapması dikkati çekti. Tacikistan'ı da içine alan güçlü bir anti-Taliban ittifakının oluşturulma çabası, bölgede özellikle petrol rezervleri üzerinde sürdürülen emperyalist rekabetten en fazla pay kapma temelinde gerçekleştiği son derece açıktır. Zira öteki rakipler de benzer bir arayış içindeler.

Nitekim Çin ve ABD, bölgede ayrı ayrı girişimlerde bulunarak petrol rezervlerinin dünya pazarına, tabi ki kendi azami çıkarlarına uygun bir biçimde açılması için önemli faaliyetlerde bulunmaktadırlar. Rusya

bu durumdan rahatsızlığını her seferinde dile getirmektedir. Talibanların kuzeye doğru ilerleyişi Rusya'nın bölgede etkinliğini artırması için büyük bir olanak yaratmıştır. Tam da bu süreçte ortaya çıkan Taliban-ABD ilişkilerindeki gerginliğin Rusya tarafından kullanılması hiç de zor olmayacaktır.

Rusya, bölgede etkinlik sağlamak için küçümsemeyecek bir potansiyele sahip. Onbeşbin Rus askeri, Bağımsız Devletler Topluluğu'nun kararı doğrultusunda, 1992 yılından bu yana Tacikistan-Afganistan sınırında konuşlandırılmış bulunuyor. Şimdiye kadar yaşanan çatışmalarda bir çok Rus askeri yaşamını yitirdi. Sınırın daha iyi denetlenmesi amacıyla uygulanmak üzere Rusya, 1997 yılından itibaren yeni bir sınır güvenlik önlemini gündeme getirdi. Nitekim bundan bir yıl önce de Taliban milisleri Mezar-ı Şerif kentini denetime alacak kadar ilerlemişlerdi. Bu gelişmelere bakıldığında, Afganistan'a sınır komşusu olan ülkelerin destek için Rusya'ya başvurmaları kaçınılmazdı. Bu durumun aynı zamanda BDT'nun askeri, ekonomik ve politik gücünü artırmak için bir fırsat yarattığını da belirtmek gerekiyor. Tüm bunlar, bölgede keskinleşen bir rekabete, sürmekte olan çelişkilere daha büyük bir zemin döşemektedir.

Bölgede değişen güç dengeleri, bu rejimlerin üzerinde yükseldikleri zayıf

çelişkilerin askeri yöntemlerle çözümünü güncel kılmaktadır. Tacikistan'da aktif faaliyet yürüten islami örgütlerin önümüzdeki süreçte Rusya merkezli ittifaka karşı, özellikle Tacikistan'da, silahlı saldırılarını tırmandıracağı güçlü bir olasılıktır. Bu ittifakın karşı ittifaklara yolaçaacağı ya da karşı ittifak projelerinin hız kazanacağı ise kesindir. Şimdilik, Pakistan'ın devreye girip girmeyeceği gelişmelerin seyrine bağlıdır.

Son dönemde sağladıkları gelişmelere rağmen Talibanların ülke genelinde tam bir hakimiyet kuramadıkları biliniyor. Diğer yandan bölgede Afganistan üzerinde hesap yapan pek çok ülke ve farklı emperyalist odakların varlığı sürmekte olan çatışmaların kolay bir biçimde çözümlenemeyeceğini gösteriyor. Afganistan'da pek çok islami gerici örgütün silahlı eğitim görmeleri, Pakistan'daki islami hareketlerin Talibanlara doğrudan silahlı destek sunmaları, İran'ın ABD'ye karşı yıllarca takındığı katı tutumundaki gevşemelere de yansıyan yeni iç süreçleri vb. bölgedeki gelişmelerin karmaşıklığını artıran diğer faktörlerdir. Ancak bu iç gruplaşmalar bağımsız bir dinamığa ve politik çizgiye sahip değildir. Örneğin, Kuzey Afganistan'ı denetimine almada henüz tam başarılı olmayan Taliban güçlerin, Musut ve Şiilerle uzlaşmaya giderek Trans-Afgan petrol boru hattının oluşumunu olanaklı kılma gücüne ne ölçüde sahip olacakları kuşkuludur.

Bölgede çatışan farklı eğilimlere sahip farklı gruplar ile yeni yeni şekillenmekte olan uluslararası güç odakları arasındaki ilişkiler, başta petrol rezervleri olmak üzere, bölgedeki yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin paylaşım savaşına göre biçimlendiği ve yakın süreçte bu temelde bir netleşme sağlanacağı açıktır. Son dönemde Rusya merkezli ittifak yolunda atılan adımlar, bu süreci hızlandıracaktır. Emperyalistler arası çıkar dalaşı ve bu temelde sürdürülen iktisadi ve politik çatışmaların sınırlı bir bölgeden, Afganistan'dan, daha geniş bir alana yayılma eğilimi her geçen gün artmaktadır. Bunun, şimdiye kadar Afganistan'la sınırlı askeri savaşın bölgeye yayılmasının zeminini de döşediğini belirtmek gerekiyor. Rusya, daha şimdiden, on yıl önce kaldığı yerden devam etme eğilimini göstererek bunu kanıtlamış bulunuyor.

Dünya polisi ABD ve Sudan

Bu süreçte islami rejimin içinde çatlaklar yaratmak, yeni darbe koşulları oluşturarak denetimini sağlamak ABD'nin stratejisi içinde verini alacaktır. Bombardımanların bu amaca hizmet ettiğini belirtmek ve altını çizmek bu bağlamda önemlidir. ABD saldırısı emperyalist haydutluğun önümüzdeki dönemde bu ülkeye kapsamlı saldırılarda bulunacağını bir ilk habercisidir yalnızca.

Sudan ve Afganistan'a yönelik ABD'nin saldırısı ve arkasından yeni saldırıların gündeme geleceği açıklamaları bu tutumun arkasındaki amacın ne olduğu sorusunu gündeme getirmektedir. Şüphesiz Clinton bu saldırıyı sadece Monika Lewinsky skandalını saptırmak amacıyla yapmamıştır. Tersine Pentagon her fırsatı kollayarak şiddetlenen emperyalist rekabette dünyanın tek polisi olduğunun altını çizerek bütün saldırganlığını ortaya koyuyor. Bu amacını gerçekleştirmek için uluslararası burjuva hukukun dahi bütün kuralları pervasızca ayaklar altına alınıyor. ABD emperyalizmi kendi militarist saldırganlığını soğuk savaş sonrası "uyuşturucuya", "terörizme" ve "etnik çatışmalara" karşı mücadele iddiasıyla güncel tutmaktadır. Bu saldırganlık bir taraftan küçük bağımlı ülkeleri denetimi altında tutmayı hedeflerken, diğer taraftan özellikle soğuk savaş döneminde batı merkezlerinde inşa edilen askeri varlığını güçlendirerek bu emperyalist ülkelerin kendi politikalarına uymaları için şantaj ve tehdit olarak kullanmaktadır. Bu özellikle Körfez savaşı sonrasında açıktan gündeme getirildi. Diğer emperyalist odaklar yeni koşullarda oluşan güç dengelerine uygun dünya pazarı üzerinde etkili bir mücadeleye giriştiler. ABD'nin politikalarının tersine kendi çıkarlarına uygun işbirliği ve stratejik politikalar izlediler. Fransa'nın, ABD'nin terörist olarak ilan ettiği ülkelerle ardarda ekonomik, politik antlaşmalar yapması, ABD ile Fransa arasında Afrika kıtası üzerinde süren acımasız rekabet, Avrupa Birliği emperyalistlerinin kendilerine özgü ekonomik, politik ve askeri strateji izlemesi ABD'nin gittikçe militarist yöntemleri öne çıkarmasına yol açmaktadır. Zira rekabetin bu alanlarında ABD geri kalmaktadır. Böylece askeri yöntemler özellikle de diğer emperyalist güçlerle ilişkiye giren küçük ülkelere karşı uygulanarak "terbiye" edilmeye çalışılmaktadır.

Saldırganlık planları her zaman tutmuyor

Dünya polisi rolünü oynama arzusu pek de istenildiği kadar rahat olmuyor. Afganistan ve Sudan'a karşı yapılan saldırılar özellikle bölge halkları içinde büyük bir tepkiye yol açtı. Emperyalist haydutların pervasızlığını sıkça yaşayan bu halklar her türlü direnişe hazırdır.

Denilebilir ki Orta Doğu emperyalizmin kontrolde en zayıf alanını oluşturmaktadır. Pakistan, Filistin, Ürdün, Mısır, Sudan ve diğer ülkelerde ABD elçilikleri önünde yapılan gösteriler, yakılan bayraklar ve savaşa hazır olma coşkusu bölgede emperyalist boyunduruğa karşı olan tepkinin boyutunu göstermektedir. Arap ülkelerinin hızlı bir şekilde biraraya gelerek ABD'nin saldırılarını kınamalarının arkasında bu gerçek yatmaktadır.

Bir bütün olarak sefaletle sürüklenen yoksul emekçiler bu saldırılar karşısında tepkilerini emperyalizmin uşaklığını yapan bölge rejimlerine de yöneltmektedirler. Bu tepkiler 60'lı, 70'li yıllarda küçük ve orta burjuva milliyetçiliğinin ideolojik etkisi altında da olsa önemli politik dönüşümlere yol açtı. Arap milliyetçiliğini, "Arap sosyalizmi" demagojisini kullanan bu rejimler kitlelerin emperyalizme olan tepkilerini belli süre de olsa denetim altında tutabildiler. Emperyalizm ile ekonomik, politik ve askeri ilişkisi arttıkça, çıkarları bütünleştikçe bu rejimler kitleler nezdinde gerçek yüzlerini göstermeye başladılar. Kitleler içinde maddi bir güç haline gelemeyen sosyalist düşünce yine de bölgedeki devrimci mücadelede önemli bir rol oynadı. Bugün emekçi kitlelerin anti-emperyalist mücadelesinde ideolojik rolü islamiyet oynamaktadır. Kitlelerin emperyalizme karşı gelişen tepkisi, mücadele azmi bu kesimlerce harekete geçirilmektedir. Bu örgütlenmeler radikal tutum ve söylemlerle özellikle küçük burjuva kesimler içinde etkili olmaktadır. Ama mücadele perspektiflerinde tutarsız oldukları politik gelişmelerin seyri tarafından her defasında ortaya çıkarılmaktadır. Nitekim bu örgütlenmelerin yönetici kadrolarının çoğu büyük bir islam sermayesine dayanmaktadır. Bölge rejimleriyle girdikleri mücadelenin temelinde iktidarda pay alma da yatmaktadır. Birkaç istisna hariç emekçi kitlelerin iktidarı tehdit edecek eylemlerinde, politik yönelişlerinde, devrimci çözümlere yönelmelerinde bu hareketler bir dalgakıran rolü oynamaktadır. Bu açıdan kitlelerin islami ideoloji altında emperyalist saldırganlığa karşı gösterdikleri

tepkileyle bu örgütlerin politik perspektiflerindeki tutarsızlığın, ikiyüzlülüğün birbirine karıştırılmaması gerekiyor. Sudan ve Afganistan'a yönelik yapılan ABD saldırısının emekçi kitlelerde yarattığı tepkinin anlamını bu açıdan doğru değerlendirmek önemlidir.

Peki neden Sudan?

Sözde kimyasal madde üreten bir fabrikaya yönelik yapılan saldırıdan önce ABD Afrika politikasının önemli bir ayağını Sudan'da yerleştirmeye çalışmaktaydı. 15 yıldır süren bir iç savaşa emperyalizmin çıkarları açısından son vermek için Eritre ve Etiyopya'dan sonra Sudan da emperyalist barış rüzgarının etkisi altına alınmaya çalışılıyordu. Nitekim Hartum hükümeti ile Sudan Halk Kurtuluş Ordusu (SPLA) arasında sürdürülen barış görüşmeleri Ağustos ayının başında yarıda kesilmiş ve iki taraf üç aylık bir ateşkes üzerinde anlaşma sağlamışlardı. Özellikle ülkede artan ve 2,6 milyon kişiyi ölümlü yüzyüze getiren açlık bu antlaşmanın sağlanmasında etkili oldu. 15 yıldır aralıksız olarak süren savaş en çok Bahr El Gazel bölgesini etkisine almış bulunmaktadır. Bu bölgede bir milyona yakın kişiye her türlü yardım için geç kalındığı tespiti yapılmaktadır.

Sudan'ın kuzeyinde nüfusun çoğunluğu Araplardan oluşmaktadır. Geleneksel olarak bölgede etkili olan burjuva egemen sınıflar özellikle diğer Afrika kökenli nüfusa karşı köleci dönemden kalma bir kin ve saldırganlık sergilemektedirler. Zorla İslamlaştırma çabalarına rağmen ülkenin güneyinde hala Afrika topluluklarına özgü dini ayinler ve diğer dini biçimler varlığını sürdürmektedir. Dini kisve altında sürdürülen bu savaşta esas belirleyici sorunun dini ve etnik ayrılıklar olmadığı, gelişmelere yakından bakıldığında görülecektir. Savaş bölgesinde bulunan zengin petrol rezervleri,

altın, elmas, gümüş, demir cevheri, çinko ve uranyum madenleri başından itibaren sadece ülke içindeki farklı egemen grupların değil, emperyalist güçlerin iştahını da kabarttı. Kızıl Deniz ve Etiyopya sınırı boyunca varolan bu zengin maden bölgesi sürdürülen savaşın esas gerekçesini oluşturmaktadır. Sudan hükümeti petrol yataklarının kendi sınırları içinde bulunduğunu ileri sürerek Güney Sudan'lıların taleplerini reddetmektedir.

İç savaş emperyalist güçlerin ekonomik ve politik müdahalelerine paralel giderek arttı. İlk defa 1973 yılında batılı petrol tekelleri Sudan'da petrol aramalarına başladılar. ABD petrol tekeli Chevron ülkenin güney-doğusunda bulunan ve üzerinde savaşın sürdürüldüğü Bahr El Gazel bölgesinin petrol üretiminin yüzde 80'ini bir anlaşmayla üslendiğini açıkladı. 1983 yılında yapılan bu açıklama ile tekel temsilcileri petrol yataklarının işlenecek duruma getirmek için 10 milyon dolar yatırım yaptıklarının altını da çiziyorlardı. Bu açıklamanın yapıldığı tarihte Fransız Total petrol şirketi de aynı bölgede petrol üretme iznini aldığı açıklamasını yapıyordu. Aynı yıl bir darbeyle iktidara gelen islami yönetim ülke genelinde şeriat hukukunu uygulayarak ülkede iç savaşın kızışmasını birlikte körüklüyordu. ABD ve Fransız emperyalistlerinin bu koşullarda islami rejimle yoğun ilişkide olmaları, şeriat yasalarından rahatsız olmamaları çıkarları açısından önemliydi. John Garag liderliğinde hareket eden SPLA bu durumdan rahatsızlığını belirtmek amacıyla batılı tekellerin petrol işletmelerini askeri saldırılarının hedefi ilan ederek saldırılarını gerçekleştirmeye başladı. Zengin petrol yataklarının saklı olduğu bu bölge farklı güçlerin üzerinde çatışma sürdürmesine neden olmaktadır.

Gelinen yerde askeri ve politik itifaklar bu zenginliğin denetimi üzerinde gerçekleşecek anlaşmalar, uzlaşmalar tarafından belirlenmektedir. Sorun sadece kuzey ve güney arasında

sürdürülen bir savaş ile sınırlı değildir. Nitekim Hartum hükümeti Nisan 1997'de SPLA'dan ayrılan bir kaç kesimle ayrı ayrı antlaşmalar imzalayarak karşı tarafın gücünü zayıflatmaya çalıştı. Rejim bir taraftan güney üzerinde bir referandum tartışmasını gündeme getirirken, diğer taraftan islami-milliyetçi propaganda ile Arap halkı güneydeki Afrika kökenli nüfusa karşı harekete geçirilmekte, gönüllü askeri birlikler oluşturulmaktadır. Bu süreçte Hartum hükümeti bölgedeki gerici rejimler tarafından desteklenirken, SPLA ABD, Etiyopya, Eritre ve Uganda tarafında askeri olarak desteklenmektedir. ABD hükümeti SPLA'nın zaferi ile petrol üretimi üzerinde tekeli gerçekleştirmeyi ummaktadır. Fransız emperyalistleri ise islami rejim ile ilişkilerini ABD'yi çileden çıkartacak kadar ilerletmiş bulunuyor. Geçen yıl "terörist" ilan edilen şeriatçı Sudan rejimi Carlos'u terörist ve hukuk-dışı bir operasyonla Fransız gizli servisi DST'ye büyük bir rahatlıkla teslim edebilmişti. ABD'nin son bombardımanı özellikle yıpranan Hartum rejimine yaramış bulunuyor. "Kurbanlık" rolünde islami ve milliyetçi propagandaya ağırlık verilerek savaşın şiddetlenmesine yeni bir ivme kazandırılmaktadır. General Başir'in bu seferberliğinde komşu ülkelerin gerici rejimlerinden destek alması da zor olmayacaktır. Zira diğer taraftan bölgedeki islami örgütlere destek sunan Hartum rejiminin bu yolla onları denetlemesi istenmektedir.

Bu saldırıların ardından SPLA ABD'nin yoğun desteğini alacaktır. Bu süreçte islami rejimin içinde çatlaklar yaratmak, yeni darbe koşulları oluşturarak denetimini sağlamak ABD'nin stratejisi içinde yerini alacaktır. Bombardımanların bu amaca hizmet ettiğini belirtmek ve altını çizmek bu bağlamda önemlidir. ABD saldırısı emperyalist haydutluğun önümüzdeki dönemde bu ülkeye kapsamlı saldırılarda bulunacağını bir ilk habercisidir.

Polonya: Gericiliğin anti-komünist histerisi

Polonya, Doğu Avrupa'da belki de sistematik, saldırgan bir anti-komünizmin gündeme geldiği tek ülkedir. Egemen sınıf izlediği ekonomik politikalar nedeniyle içine düştüğü her çıkmazda bütün sorunlar için "komünizm"i suçlu olarak göstermektedir. Bu kampanyalar özellikle seçim öncesi gündeme getirilmektedir. Toplumun tümüne yayılmak istenen bu "anti-komünizm hastalığı" sadece sol seçmenleri değil, Solidarnosc içinde yeralan bazı aydın kesimleri dahi tedirgin ediyor. Son olarak çıkarılması öngörülen bir yasayla her koşulda gerici burjuva sınıfın egemenliği sağlanmak isteniyor. Eski kral sülalesinden milletvekili Nizilovski'nin önderliğinde bir grup milletvekilinin hazırladığı yasa teklifine göre geçmişte "Polonya halkının çıkarlarını" zedeleyen bütün kişilerin resmi görevlerden (ilk etapta on yıl süreyle) men edilmesi öngörülmektedir. Buna göre eskiden sol adına hareket eden, sosyalizmi savunan her kişinin bu yasa kapsamına alınması amaçlanıyor. Yasa yürürlüğe girdiğinde oluşturulacak bir komisyon kimin "suçlu" olduğunu araştırıp tespit edecek!

Burjuva hukuk normlarını dahi hiçe sayan bu teklif sol, sosyal demokrat güç ve seçim itifakları sonucunda ortaya çıkabilecek bir çoğunluğu olanaksız kılmaktadır. Faşist, her türlü antikomünist, gerici gücün içinde yer aldığı "Solidarnosc seçim eylemi" yönetimini pekiştirmek, tekellerin egemenliğini sarsılmaz kılmak için her türlü burjuva demokratik kuralı dahi ayaklar altına almaktadır.

Şimdiye kadar sistemli olarak sürdürülen gerici, saldırgan anti-komünizm kampanyaları özellikle emekçi kitleler içinde pek tutmamıştır. Tekellerin saldırılarına açık hale getirilen emekçi kitleler ilk başta kapıldıkları anti-komünist histeriden hızlı bir şekilde kurtulabilmiştir. Emperyalizmin sadık uşağı hükümete karşı yaygınlaşan işçilerin, küçük üreticilerin, öğrenci ve memurların eylemleri gittikçe daha sert biçimler almıştır. CIA ve Vatikan gericiliğinin temel gücü, yeminli anti—komünist Polonya Katolik Kilisesi dahi bu yasa teklifini biraz abartılı bulmuş, "biraz demokrasinin" gerekli olduğunu belirterek, kitlelerin artan hoşnutsuzluğuna dikkat çekmiştir.

Özellikle Polonya'da kitleler Doğu Avrupa'nın çöküşü sürecinde aktif bir rol alarak batılı emperyalistlere boş hayallerle umut bağlamıştı. Emperyalizmde sermayenin kar hırsı herşeye yön verir. Umut ve beklentilerin tersine, Polonya'ya akan emperyalist sermaye üretimin önemli dallarını tamamen tasfiye ederek, geniş işçi-emekçi kitleleri açlığın pençesine itmiştir. Katolik kilisesinin o yaşlı din cambazları genç kadınların, çocukların kendi bedenlerini pazarlamasını izlemektedir.

Emekçi kitleler Polonya'da da egemen burjuva sınıfının politik manevralarını boşa çıkaracaktır. Daha düne kadar "totaliter sisteme" karşı batı demokrasinin havarisi kesilen bugünün egemenleri çıkarlarını savunmak için her türlü faşist yasanın çıkarılmasından geri durmamaktadır. Ve esas hesaplaşma günü mutlaka gelecektir.

Rusya'da kapitalizmin iflası: Çöküş emperyalist metropollere doğru ilerliyor!

Boris Yeltsin Rusya'sı can çekişirken, uluslararası kapitalist sistemin kalbi konumundaki dünya borsalarında ihtiyat ve telaş yerini bir panik atmosferine bırakmış durumda. Başka türlü olması da mümkün değildir. Çünkü Rusya'nın krizi, Meksika, Endonezya, Tayland, Güney Kore vb. ülkelerin krizlerine benzemiyor.

1995 yılı başlarında Meksika belli başlı zenginlik kaynaklarını, IMF aracılığı ile ABD emperyalizmine, onun bankalarına, sigorta şirketlerine, mali kurumlarına ipotek ettirerek kurtulmuştu. Endonezya, yoğun borçlanmanın yanı sıra, Suharto'yu harcayarak nefes almaya, bıçak sırtında ayakta durmaya çalışıyor. Cakarta'nın esenliğe çıktığını kimse iddia etmeye dahi cesaret edemiyor. Yoğun bir toplumsal çalkantı yaşanıyor. Ölüm sessizliğinin kol gezdiği Suharto'nun tek partili ülkesinde son birkaç ay içinde 56 siyasi parti kurulmuş durumda. Güney Kore burjuvazisi darboğazı atlatmak için IMF'ye borçlandı ve bunu takviye etmek için kaşla göz arasında başkan ve hükümet değiştirdi. Sözüm ona, Endonezya gibi demokratikleşme sürecine girdi. Ama bu ülkenin proletaryası, tarihinin en yoğun mücadele dönemini yaşıyor. Bu yaz Hyundai işçilerinin yıllık izinlerini işten atılma tehlikesi ile karşı karşıya olan sınıf kardeşlerinin yanında, fabrikayı işgal ederek geçirmesine tanık olduk.

Bu örnekler Rusya'nın durumu ve özgünlüğü ile kıyaslandıklarında okyanusta birer damla olarak kalmaktadırlar. Örneğin Güney Kore'de iflasın esas karakteri iktisadi niteliktedir. Ama, Rusya'da durum çok daha farklı ve geneldir. Zira, bu ülkenin iflası birkaç yıla sığdırılmış bir yıldırım çöküştür. Rusya'nın "mevcut durumunu Ekim 1917'nin arifesine" benzeten Gorbaçov'un eski danışmanlarından Federovsky'nin açıklamalarına göre toplumun beslenme ihtiyacının % 50'si dışarıdan, ithalat yoluyla karşılanmaktadır. Sadece mali ve iktisadi değil aynı ölçekte bir sosyal ve politik iflas söz konusudur.

Rusya'nın beklenen ve dış destekler yardımıyla hep ertelenen bu çöküşünün yaratacağı sonuçları iki açıdan ele almak gerekiyor.

Ulusal ölçekte yeni yetme Rus burjuvazisi, yarattığı bu enkâzın altından kolay kurtulamayacaktır. Mevcut sistemin kendi içinde bir alternatif yaratmasının olanakları son derece sınırlıdır. Yeltsin son kozunu kullandı, Krienko'yu kovdu ve yerine tam yetkilerle donatılmış Çernomirdin'i getirdi. Bundan fazla yapacağı birşeyi kalmamıştır. Bahsi geçmemesine rağmen Duma'yı dağıtması halinde açılan yaraya tuz biber

ekmekten başka birşey olmayacaktır. Bu kıtlıktan ötürü peryodik olarak general Lebed'in adı piyasaya sürülmekte, onun aracılığı ile ya da ondan hareketle askeri güdümlü bir ekibin devreye sokulmasının koşulları hazırlanmaya çalışılmaktadır. Bu arada, son pazarlıklardan ve açıklamalardan anlaşıldığı kadarıyla, Moskova'da, egemen güçlerin muhtemel senaryoları arasında Boris Yeltsin'i kovmak da var. Kommersant gazetesi "Boris halen yaşıyor!", Segodnia ise "Çar Boris artık tarihe karıştı!" başlığı altında Yeltsin'in sağlık durumundan ve bulunduğu yerden bahsederek, kendi paylarına, ortam hazırlama operasyonuna katılmaktadırlar. Ancak Yeltsin'in istifaya zorlanması, toplumda umulan psikolojik şok etkisini yapmayacak, Yeltsin gereksiz yere harcanmış bir kurban olacaktır. Çünkü, egemen güçlerin sık sık başvurdukları bu tür yöntemler minyatür krizleri aşmanın, toplumun dikkatlerini dağıtmanın, insanları oyalamanın olağan araçlarıdır. Ama, Rus toplumunun karşı karşıya kaldığı mevcut kriz bunun çok ötesindedir.

Diğer taraftan Rusya çöküşünün ilk günlerini yaşamaktadır. Egemen güçler ve onların politik, iktisadi ve mali temsilcileri için esas kara günler bundan sonra gelecektir. Bunların Çernomirdin ya da bir başkası önderliğinde yapacakları bir tek şey vardır: Dışarıdan çok daha katı koşullarla borç toplamak ve içte daha katı bir kemer sıkma politikası uygulamaya çalışmak! Burjuvazinin bunun dışında hiçbir seçeneği yoktur. Bu iktisadi politika kapitalizmin tek ve evrensel kriz reçetesidir. Kamu harcamalarını kesmek, maaşları aşağı çekmek, işçileri sokağa atmak vs. vs.

Rus halkı ve işçi sınıfı egemen güçlerin bu dayatması karşısında nasıl bir tavır takınacaktır? Bu sorunun cevabı büyük bir merakla bekleniyor. Bazı çevreler endişe içinde kıvrınmaktadırlar. Rusya'da emekçilerin hangi koşullarda yaşadıkları herkesçe biliniyor. Bıçak kemiğe dayanmıştır. İşçiler maaşlarını, yer yer, yılda bir kez, çetin direnişler sonucu ve kırıntı halinde alabiliyor. Çoktandır birbirinden kopuk da olsa ülkenin her yerinde direnişler, eylemler, grevler birbirini izlemektedir. Dolayısıyla, bu konuda hipotez ya da tahmin

yürütmeye dahi gerek yoktur. Önümüzdeki günlerde bu kendiliğinden açıklık kazanacaktır. Ekim ayı başında öngörülen genel grev çağrısının, hızlanacak olan gelişmeler karşısında öne alınması olasılığı da var.

Rusya'nın iflas etmesinin uluslararası ölçekte sayısız sonuçları olacaktır. Üstelik bu etkiler sadece iktisadi ve mâli değildir. Süreç içerisinde politik ve sosyal boyutlar kazanması kaçınılmazdır. Asya krizi bölge ülkelerinin çoğunda aynı anda ve özellikle de Güney Kore'de yoğun işçi mücadelelerinin patlak vermesine neden olmuştu. Bu listeye bugün Rusya'yı da eklemek gerekiyor. Rusya'da işçi sınıfının başlatacağı militan bir mücadele dalgasının etkisi Güney Kore'de, Endonezya'da ve başka yörelerde de hissedilecektir.

Uluslararası sermaye Rus iktidarını dolar gücü ile bugüne kadar ayakta tuttu, ama bundan sonra onun da yapacağı fazla birşey kalmamıştır. Son yayınlanan rakamlara göre ABD ve Batı Avrupa bankaları bugüne kadar Rusya'ya 400 milyar ruble borç verdiler. Bu borcun % 42'si Almanya'dan, %10'u Amerikan'dan ve % 9,7'si ise Fransa'dan. Burada bir tek karşılaştırma yaparak geçeceğiz. Dünyanın kasası sayılan Japonya'nın komşu ülkelere verdiği borçları, iflas nedeniyle tahsil edemediği için ne sıkıntılar çektiğini gününbirlik burjuva basını işlemektedir. Sıra Rusya ile şimdi Almanya'ya, Fransa'ya, İsviçre'ye, İngiltere'ye, ABD'ye gelmiş bulunuyor. Örneğin, ünlü spekülasyoncu George Soros Rusya'da bir birey olarak 12 milyar ruble kaybetmiş durumda. Batılı emperyalist güçler kendilerini de ister istemez buhranın merkezinde bulacaklardır. Çevre mahalleleri saran yangın yavaş yavaş şehir merkezine; kapitalizmin can damarlarına, emperyalist metropollere doğru ilerlemektedir.

Kongo'daki savaş emperyalizmin güdümünde bölgesel savaşa dönüştü!

Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nde, Ağustos ayının ilk günlerinde Ruanda ve Uganda'nın desteği ile başlayan iç karışıklık ve silahlı ayaklanma, kısa süre içinde, bir iç savaş olmaktan çıktı. Zimbabwe ve Angola gibi komşu devletlerin doğrudan müdahaleleri sonucu bugün artık Orta Afrika bir bölgesel savaşa yüz yüze. Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nin karşı karşıya kaldığı ve bölgesel bir nitelik kazanmış olan savaşın ardında iki gerçek yatmaktadır. Bunlardan birisi bu ülkenin iç durumu, Mobutu iktidarının yıkılmış olmasına rağmen hüküm süren politik istikrarsızlık ve belirsizlik; bunun da ötesinde sömürgecilik ve ardından gelen dönemde açılan derin yaralardır.

Sorunun bu boyutunu geçen yıl Mobutu iktidarı yıkıldığı zaman ve ek olarak da son gelişmeler vesilesiyle irdelemiştik. Özetle, emperyalist talanın bu ülkede taş üstünde taş bırakmadığını, yeniden inşasının iktidarın basit bir biçimde el değiştirmesi ile mümkün olmayacağını, durumun bir hükümet değişikliği değil köklü bir rejim değişikliği, radikal bir devrim gerektirdiğini, Kabila ekibinin de bu mirasın altından kalkamayacağını belirtmiştik. Aradan geçen süre bu basit tesbiti fazlasıyla doğrulamış bulunuyor.

Eğer Kabila iktidarı bu ülkede onyılların biriktirdiği toplumsal beklentileri karşılayan bir perspektife sahip politik performans sergileseydi, cesur devrimci girişimlerde bulunsaydı tablonun bugünkünden epeyce farklı olacağını söylemek mümkün. Bu temel koşul yerine getirilmediği için Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nin kapıları ardına kadar her türlü gelişmeye açık bırakılmış oluyor. Yeni ayaklanma hareketinin bu kadar erken başlaması ve bu kadar büyük bir hızla ülke geneline yayılması, Kabila iktidarının bir erken iflasından başka bir anlam taşımıyor.

Zira, yeni ayaklanmanın başını çeken ve birkaç haftada başkentin kapılarına dayanan koalisyon, gerçek anlamda bir kafadarlar çetesidir. Ruanda ve Uganda gibi emperyalizmin başka yerel piyonlarına dayanarak, onların sayesinde Kinsasha'da iktidarı almayı ve en kısa sürede "çoğulcu bir demokratik sistem" inşa etmeyi iddia ediyorlar. Aralarında Kabila'nın sağ kolu olarak geçen aya kadar Dışişleri Bakanlığı görevini yapan ve "Ruanda'nın adamı" olarak bilinen Bizima Karaha'nın da bulunduğu bu yeni oluşumun önderleri yaptıkları ilk açıklamada "nihayet Fransa bizi anlamış bulunuyor" diyerek söze başlıyor. Yeni ayaklanmanın diğer ilginç bir özelliği de ordunun oynadığı roldür. Kitleler ayaklanan güçleri aktif olarak

desteklememekte, ancak, gelişmeler karşısında pasif kalarak ve merkezi iktidarı sahiplenmeyerek isyancıların işini kolaylaştırmaktadırlar. Diğer taraftan, Bunyamalendeler ilk sıralarda yer alsalar da, ayaklanmanın esas çekirdeğini Kabila'nın Mobutu'dan devraldığı ordu oluşturuyor. "Maaşlarımızın ödenmesini istiyoruz, Kabila maaşlarımızı ödemiyo, verdiği sözü tutmuyor!" diyorlar. Bu da, aynı ordunun geçen yıl benzer nedenlerden ötürü efendisi Mobutu'nun rejimini savunmada sarfettiği çaba hesabına katılırsa, bir sürpriz sayılmaz.

Bölgesel bir nitelik kazanmış olan bu savaşın diğer boyutu da yabancı güçlerin hesaplarıdır. Kıta genelinde emperyalist güçler arası rekabet çoktandır danışıklı olmaktan çıkmış bulunuyor. Soğuk savaş döneminin özgün koşulları sonucu Fransız emperyalizmine terk edilmiş olan, ona bir sus payı olarak verilmiş olan bu kıtanın önemli bir bölümünde kozlar yeniden paylaşılıyor. Zaten emperyalist güçler arası bu rekabetin geçen yıl Kabila'nın işini kolaylaştırdığını söylemek mümkün. Ancak, Afrika kıtasında, geçen yıl ABD emperyalizminin Kabila'ya sunduğu açık destek sonucu aleniyet kazanan bu emperyalistler arası rekabetin bölge halklarına getireceği faturanın ağır olacağı da ortada.

Bu bakımdan mevcut savaş emperyalist güçler arası çekişmenin bir ürünüdür. Şu anda savaşın esas faillerinin ses çıkarmamaları, alışılmış ateşkes ve barış çağrıları yapmaları ve meydana Ruanda, Uganda, Angola gibi taşeronlarına terketmiş olmaları geçici bir durumdur. Yaklaşık bir aydır emperyalist başkentlerin gelişmeler karşısında gösterdikleri tepki ve yaptıkları açıklamalar bir cümleden ibaret kalmaktadırlar: "başka ülkelerin içişlerine karışmak istemiyoruz sorunların karşılıklı diyalog ve uzlaşma ile çözülmesi gerekir!".

Ama, bu arada dikkatler, savaşın Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nin komşularına, bu devletlerin sınır ötesi operasyonuna çekilerek sorunun özü karartılmaya çalışılmaktadır. Emperyalist güçler ilk aşamada tarafsız görünerek araçlar vasıtasıyla piyonlarını ileri geri oynatacak ama sonuçta kendileri mevzilenmiş olacaklardır. Savaşa taraf olan ve doğrudan askeri müdahalede bulunan devletlerin hiçbirisi Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nden parça koparma, sınırlarını genişletme kudretine sahip değildir. Gelişmeler, klasik sömürgecilik döneminden miras kalan sınır sorunlarından kalkarak tarafların bağımsız iradelerine bağlanamaz boyutlardadır. Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nde

sürmekte olan iç savaşa müdahale eden komşu devletler, sonuçta emperyalist güçlerin birer emanetçisi, onların çıkarları doğrultusunda oynadıkları senaryonun birer figüranı konumundadır.

Sonuç olarak, savaşın temel nedeni, emperyalizmin, Afrika kıtasının göbeğinde dev bir alan işgal eden, son derece önemli yeraltı zenginliklerine sahip Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nde mevzilenme yarışıdır. Daha somutlaştırmak gerekirse bu savaş maden ocaklarını paylaşma, talandan en büyük payı alma savaşıdır. Geçen yıl Kabila'nın iktidar seferini American Mineral Field finanse etmişti. Kısa süre içinde, Ocak 1998'de, Anglo-American-De Beers-Minorco, Billiton ve Union Minière gibi başka maden tekelleri devreye girdiler, anlaşmalar imzalandılar. Bu birbirlerine verilen sözlerin tutulmuş olmaması, ittifakların bozulması ya da özlenen bir biçimde sağlamlaşmaması, kalıcılığın demektir. Yani, Mobutu hanedanlığının yıkılması ile başlatılan bu yeniden paylaşım süreci Kabila'nın sarsılması ile yeni bir biçim almış, yeni bir aşama kazanmış olmaktadır.

Zimbabwe ve Angola'nın müdahalesinin, günleri sayılı bir duruma düşen Kabila iktidarına nefes aldirtmış olması bu sürecin seyrini değiştirmeyecektir. Tam tersine, emperyalizmin kıtada yürüttüğü hegemonya yarışında yerel piyonların seferber edilmiş olması süreci daha da karmaşılaştırmakta, sorunları dallandırıp budaklandırmaktadır.

Afrika halklarının emperyalizmin egemenliğini yıkmadıkları, onun yerel uşaklarının saltanatlarına kökten son vermedikleri sürece bu kısır döngüden, bu labirentten çıkamayacakları ortadadır. Aksi halde çok uluslu tekellerin sömürü ve talan politikası altında açlık ve sefaletten kıvranan, periyodik olarak kılıçtan geçirilen halkların alınyazısı değişmiş olmayacaktır.

Otomotiv sektöründe birleşmeler ve sonuçları

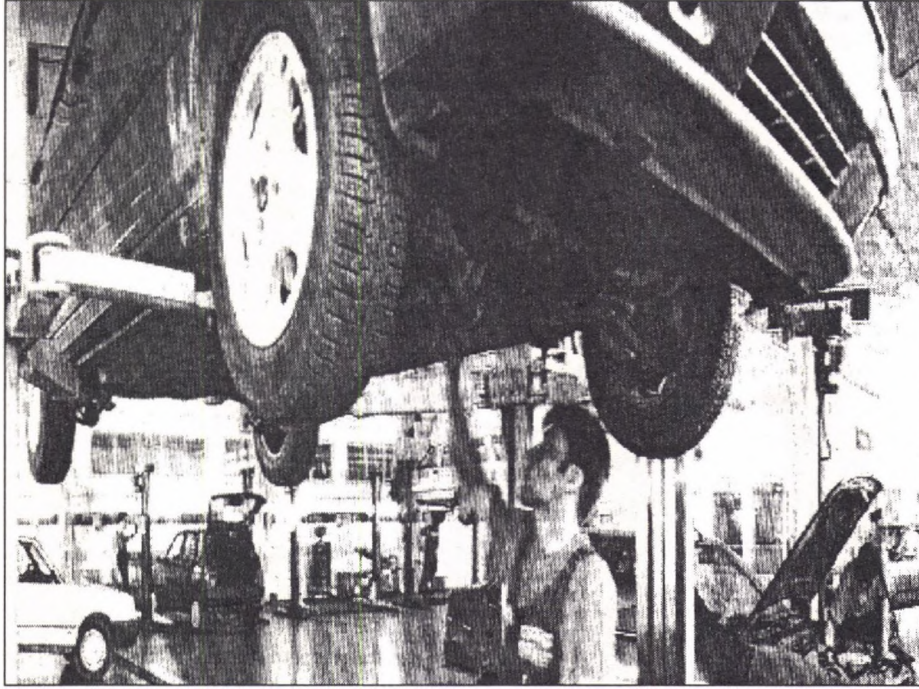
Emperyalist tekellerin rekabeti süregiden iktisadi krizin etkisiyle daha da sertleşerek devam ediyor. Keskinleşen rekabet koşullarında bir çok tekel iflas ediyor ya da çareyi diğer tekellerle birleşmekte görüyor. Son yıllarda ilaç sanayiinden çelik endüstrisine kadar bir dizi sanayi kolunda, tekellerin birbirlerini yutması ya da birleşmeler yoğun olarak yaşanıyor. Otomobil sektöründe de durum aynı. Bu sektörde işbirliği ya da sermaye ortaklığı ile birbirine bağlanan çokuluslu 18 otomotiv tekelinin sayısının yakın süreçte 10'un altına düşmesi bekleniyor. Bunun otomotiv yan sanayi kollarını da etkileyerek iflas dalgasına yol açacağı ve bu alanda da benzer birleşme ve yoğunlaşmaların yaşanacağı hesap ediliyor.

Otomotiv sektöründe birleşmelerden örnekler

Geçtiğimiz aylarda BMW'nin Rover'i ve VW'nin ise SEAT ve SKODA'yı satın almasının ardından bu kez taraflar Rolls-Royce için pazarlık masasına oturmuşlardı. Sonuçta Rolls-Royce VW tarafından satın alındı. Ardından BMW, VW'den Rolls Royce'nin isim hakkını satın aldı. VW 2002 yılı sonunda Rolls-Royce otomobil firmasının ismini değiştirecek. BMW ise aynı tarihte Rolls-Royce adına yeni bir şirket kuracak. VW ardından İtalya'nın ünlü spor arabalarını üreten Lamborghini'yi satın aldı. Böylece VW, dünya pazarlarında Daimler/Chrysler tekeli ile kapışacak bir güce ulaşmış oldu. Almanya'nın 500 bin hissedar ve 300 bin çalışanı olan Daimler-Benz şirketi ile Kuzey Amerika pazarını önemli ölçüde elinde tutan Amerikan tekeli Chrysler şirketinin birleşmesi ise, kapitalizm tarihinin en büyük birleşmesi olarak nitelendirilmişti.

Bugün Daimler-Chrysler 422 bin çalışanı ve 230 milyar marklık cirosuyla kıtalararası dev bir tekel haline geldi. Böylece Daimler, Kuzey Amerika pazarlarında General Motors'a ve uzunca süredir Japonya'da Mazda ile birlikte çalışan ve KIA ile de ilgilenen FORD'a karşı rekabet ediyor. Asya pazarlarında TOYOTA'ya dünya pazarlarında ise en büyük Alman otomotiv devi VW'ye rakip olmaya hazırlanıyor ve dünyada başa oynuyor.

Kapitalizm tarihinin en asalak karakterli dönemini yaşıyor. Asalaklığı sadece finans sektöründen ve spekülasyondan kaynaklanmıyor,

sanayi sektöründe de durum benzer. Birleşmelerde asıl ticaret, firma alım satımlarıyla yapılıyor. Örneğin ABD'de 1990 yılında 200 milyar dolar değerinde olan firma alım satımları 1997'de 1 trilyon dolara yükseldi. 1998 Nisan'ına kadar 770 milyar dolara ulaştı.

Birleşmenin gerçek sonuçları

Her birleşmeden sonra tekel çevreleri birleşmeyi pembe göstermek için açıklamalara koyulurlar. Argümanlar hep aynıdır. Birleşmeyle güya işyerleri korunacak, yeni işyerleri açılacak, en kazançlı işçiler olacaktı.

80'li yıllardaki iddiaların aksine bugün uluslararası tekellerin şiddetlenen rekabeti ve emperyalist sermayenin yoğunlaşma süreci sonucunda otomotiv endüstrisinde işyerlerinin kapsamlı bir şekilde yok edilmesi sürüyor. Robotların en yoğun kullanıldığı sektör olması nedeniyle de işçi kıyımları süreklilik kazanmış durumda. Tekellerin birleşmesiyle onlarla rekabet etme gücü gösteremeyenlerin yaşama şansı ortadan kalkıyor. Örneğin Daimler'in yan kuruluşu olan Air Bus DASA, Hollanda hava sanayini elinde tutan FOKKER'i 8 bin işçinin kıyımı pahasına satın alarak ortadan kaldırdı.

Son yıllarda ABD, Japonya ve Avrupa Birliği'ne üye ülkelerde otomotiv sektöründe işyeri kaybı rekor düzeyinde seyrediyor. Sadece AB'ye üye ülkelerde 89-96 yılları arasında çalışanların sayısı 2.2 milyondan 1.4 milyona düştü. Bu %35 iş kaybı anlamına geliyor. Krizi bugüne değin nispeten daha hafif atlatan

Almanya'da 1999 yılında 1 milyon işçinin işinden olması ve ilk on yıl içinde de sektördeki işçi sayısının yarıya inmesi şeklinde bir saldırı planı gündemde. Örneğin FORD'un Köln'deki işletmesinde Scorpio üretiminin durdurulması neden gösterilerek 1000 işçinin işten çıkarılacağı duyurulurken VW'de 30 bin işçi fazlalığından söz ediliyor.

Uluslararası tekeller yoğunlaşma sürecinde ve azgın rekabet şartlarında ayakta kalabilmek için büyük miktarda yatırıma ihtiyaç duyuyorlar ve dünya pazarlarında rekabeti sadece her otomobil sınıfında yeterli adet üretilip satan tekeller sürdürebiliyor. Ayrıca sürekli yeni ürünlerin geliştirilmesi için gerekli sürenin kısaltılması, işyerlerinin yenilenmesini gündeme getiriyor. Tüm bunlar ancak sınıfa dayatılan azgın sömürü koşullarında olanaklı. Bu nedenle sermaye işçi sınıfına esnek üretim, sıfır sözleşme vb. saldırıları dayatıyor. Son haftalarda Almanya'da cumartesi gününün çalışma günü olması tartışma gündeminde. Yani bu sermaye yoğunlaşması, ne üretim artışı ve refah, ne yeni işyerleri, ne de yeni iş olanakları anlamına geliyor, tersine, işyerlerinin tasfiyesini, tensikatları ve hak gasplarını beraberinde getiriyor.

Kapitalizmin yapısal krizinin derinleşmesi durdurulamıyor. Bu yapısal kriz, tekellerin elindeki sermayenin azami kar olarak değerlendirilmesini engelliyor. Bu da "verimi" arttırmak ve kar oranlarını yükseltmek için büyük tekellerin bazı bölümlerinin parçalanmasını, yeniden düzenlenmesini, alım-satımını, tasfiyesini gündeme getiriyor. Kapitalist üretimin sektörel yapısı, bu

düzenin bütün yükünü sırtında taşıdığı halde sefalet mahkum edilen insanlığın çoğunluğunun temel ihtiyaçlarını karşılamak doğrultusunda örgütlenmediği gibi, halihazırdaki dev fabrika ve üretim makinelerini de hiç bir işe yaramaz hurdalık haline getiriyor. Tüm bunlar "rasyonel üretim", "verimlilik", "serbest rekabet" vb. parlak sözlerin arkasındaki gerçeği, bir avuç sömürücünün hesabına işleyen insanlık dışı kapitalist düzeninin onulmaz çelişkilerini sergiliyor.

Kapitalizm bu yapısal kriziyle dünya ölçeğinde üretim fazlalığından doğan krize doğru yuvarlanırken otomotiv sektöründeki işletmelerde kazan kaynıyor. Geçtiğimiz yıl otomotiv sanayinde çalışan 400 bin işçinin grevi tüm dünyayı sardı. Amerikan pazarlarında Chrysler ve Ford'a karşı %14 pay kaybeden GM işletmelerinde 9200 işçinin başlattığı ve ABD, Kanada ve Meksika'daki işletmelere yayılan, yan sanayi kollarında çalışan 200 bin işçiyi de etkileyen grev 2 aya yakın sürdü. GM'a 2.2 milyar zarar ettiren ve pazar payını yitirmesine yolaçan grev şimdilik bitirildi. Ama sadece şimdilik. Çünkü GM ve UAW arasındaki ulusal anlaşma bir yıl sonra sona erecek. Bu yeni ve belki de daha çetin çatışmaların yaşanabileceğini göstermektedir.

Güneydoğu Asya ve Japonya'da yaşanan kriz otomotiv sanayindeki mücadeleyi de kızıştırdı. Güney Kore'de IMF'nin dayatmalarına karşı yaşanan genel grevlerde KIA ve HYUNDAİ gibi otomotiv tekellerinde çalışan tüm işçiler de yerlerini aldı.

KIA işçileri planlanan toplu tensikata karşı ve kalan ücretlerinin ödenmesi talebiyle 15 Haziran'da greve gittiler ve bir dizi şehirde binlerce işçinin günlerce fabrika işgalleri yaşandı.

Güney Kore'nin en büyük otomotiv tekeli HYUNDAİ ve DAEWOO'da ise 30 Haziran'da 30 bin kişinin katıldığı grevden sonra, 6 bin işçinin kıyımına karşı çıkılan grev de sertleşerek sürüyor. İşveren işçilere lokavt uygulayarak işyerini kapattı, ama direniş diğer sektördeki işçilerin işbirakma eylemleriyle, üniversite öğrencilerinin destekleriyle sürüyor.

Otomotiv sektöründe emperyalist sermaye tekelleri birleşirken, işçiler de kendi çıkarları etrafında birleşiyor ve mücadeleyi yükseltiyor. Sınıf mücadelesi kazanı otomotiv sektöründe de kaynamaya devam ediyor.

Devletin, radyolar üzerinde yayın durdurma terörü yoğunlaşıyor! Sesimizi boğmaya gücünüz yetmeyecek!

Kapitalist toplumda sınıflar savaşı, bu savaşın tarafları ve taraf olan yayınlar vardır. Her yayın ya da yayın anlayışı bir sınıfa hizmet eder.

Devletin yayın kuruluşlarına yaklaşımını belirleyen de budur. Hangisini baskı altına alacağını, hangisinin önünü açacağını, bu yayınların sermaye düzenine bakış açısına göre belirler. Öyle yayınlar vardır ki, çetelerin devlet kontrolünde ve yönetiminde olduğunu açıktan söylemesine veya yazmasına rağmen hiçbir baskıyla karşılaşmaz. Ya da göstermelik cezalarla karşılaşır. Öyle yayınlar da vardır ki, çete ve devlet kelimelerini aynı cümlede bile kullansa ya toplatılır ya yayını durdurulur ya da kapatılır. Burjuvazi bunu yaparken, o yayın kurumunun bir bütün olarak yayın çizgisini göz önüne alır.

Sermaye, sosyalist, devrimci basın-yayın kurumlarına baskı uygularken demokrasiden, basın özgürlüğünden bahsetmeyi de ihmal etmemeye özen gösterir. Örneğin; birçok basın yayın kurumuna ceza, sansür, kapatma ve toplatma terörü uygulanırken utanmazca sansürün Abdülhamit döneminde II. Meşrutiyetin kuruluşuyla birlikte ortadan kaldırıldığı söylenir. Ve insanlar buna inandırılmaya çalışılır. Bu, burjuvazinin barbar yüzünü gizlemek için kullandığı bir maskedir sadece...

Devrimci, sosyalist basın üzerindeki terörünün süreklilik ve dozajı çok iyi bilinen sermaye devleti, şu son dönemde muhalif-devrimci radyoları da hedef tahtasına koymuştur. Çalışanları sürekli göz altına alınıp işkenceden geçirilen, dağıtımcıları kaçırılan, sistemli olarak toplatılan devrimci sosyalist basından sonra şimdi de muhalif devrimci radyolar bir bir susturulmaya başlanmıştır.

Urfa'da Radyo Karacadağ, Adana'da Radyo Arkadaş ve İzmir'de Demokrat Radyo'ya yönelik saldırıların ardından, İstanbul'da Özgür Radyo ve Çevre Radyo'nun yayınları üç ay süreyle durduruldu. Bunlara bir çok ilde geçici olarak yayını durdurulan radyolar eklenebilir. Krizi giderek derinleşen kapitalist sistemin toplumsal muhalefetin devrimci temelde en küçük bir çıkışına dahi tahammülü kalmamıştır. Öyle ki, son dönemde en temel demokratik haklardan olan basın açıklaması hakkının kullanılmasına dahi saldırılmaktadır. Üstüste iki hafta Cumartesi Analari'na saldıran devlet, 23 Ağustos'ta da Galatasaray'da radyolarının susturulmasını protesto etmek için basın açıklaması yapmak isteyen Özgür Radyo dinleyicilerine saldırdı. Saldırıda 7 radyo dinleyicisini gözaltına alan polis, İstanbul İHD şubesini de ablukaya alarak tam bir terör estirdi.

Özgür Radyo çalışanları, dinleyicilerine yapılan bu saldırı ve gözaltını kınamak için 24 Ağustos'ta İHD İstanbul şubesinde bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasında devletin saldırganlığı protesto edilirken, radyonun yayınının, "Toplumu şiddet, terör ve etnik ayrımcılığa sevkeden ve toplumda nefret duyguları oluşturacak yayınlara imkan verilmemesine ilişkin yayın ilkesini ihlal" gerekçesiyle durdurulduğu belirtildi. Ve şunlar söylendi: "...Özgür Radyo'nun mikrofonlarının susturulmasıyla baskı altına alınan, engellenen ve yasaklanan sadece kişi ya da kurumun yayın yapma, yazma ve yayma hakkı değil, bilakis halkın haber alma özgürlüğünün kısıtlanması, halkın cezalandırılmasıdır.

...Bizim mikrofonlarımız Ankara'yi sarsan kamu emekçilerine, özelleştirmeye, sendikasılaştırmaya, işçi kıyımlarına karşı direnen işçilere, Kürt illerinde halaya duran emekçilerden, kayıplarını arayan analara, özgür üniversite talebiyle haklarını alanlarda haykıran gençlere, emekçi kadınlara, herkese açıktır, açık oldu ve açık olmaya devam edecektir."

Sermaye iktidarının en has kurumu MGK, harekete geçirdiği RTÜK'üyle, mahkemeleriyle, polisiyle bir bütün olarak her alandan sesimizi boğmaya ve kitlelerle buluşmamızı engellemeye çalışıyor. Çürük düzenin devleti ancak kendini bir çete olarak tahkim ettiğinde ayakta kalmayı başarabiliyor. Kendisinin çete niteliği değişik vesilelerle iyice açığa çıktıkça türlü bahanelerle devrimcilere, toplumsal muhalefete ve demokratik kurumlara saldırıyı tırmandırıyor. İşçi-emekçilerden ciddi bir karşı koyuşla karşılaşmadığında ise bu saldırganlığında sınır tanımıyor.

Fakat sermaye düzeninin zulmünü arttırması onu ancak bir dönem için kurtarabilir. Uzun vadede bu zulüm sermayeye çöküşünün hızlanması şeklinde geri dönecektir. Kitlelerde mayalanan öfke bugün kendisini yeterince örgütlü ifade edemiyor olabilir. Ama öfke ve örgütlülüğün toplumsal bazda birbirini kucaklayacağı günler öyle çok uzakta değil. Biz bu günü daha da yakın kılmak istiyorsak eğer, sesimiz olmaya çalışan sosyalist devrimci basın ve yayın kuruluşlarını her türlü bedeli ödeyerek korumalı, demokratik haklarımıza sahip çıkmalıyız. Sosyalizm mücadelesinin yapı taşlarından birisi olan basınımızı korumak ve geleceğe taşımak bugünün en önemli görevlerindendir.

Şu iyi bilinmelidir ki, bugüne kadar kullandığımız hakları bize sermaye iktidarı vermedi. Biz mücadele ederek ve bedeller ödeyerek aldık ve kullandık. Bundan sonra da böyle olacak!

“Cumartesi Analari”mız vine saldırının hedefinde Hepimiz kayıp anası, hepimiz tutsak yakınıyız!

15 Ağustos Cumartesi günü başladı saldırı. Bahane belliydi: PKK'nin 15 Ağustos atılımının yıldönümü. Kimse şaşırmadı. “CumartesiAnalari” ufak çapta bir savaş hazırlığını andıran polis yığınağı eşliğinde engellendi. Yaşanan gözaltılarla birlikte devlet terörü alanı askeri olarak zaptetmişti. Şüphesiz ki hedefi bu askeri başarının politik sonuçlarına gitmek, oranın işgalini meşrulaştırmaktı. Yoksa askeri bir yenginin bu amaca hizmet etmek dışında kendi içinde bir işlevi yoktu.

Tam da bu yüzden bu devlet terörünün ardından geçen haftanın çok özel bir önemi vardı. Nice bedellerle kazanılan bu mevziyi kaybetmemek gerekiyordu. Gözaltına alınan insanların kapitalizmin faşist dişleri arasında katledildiği bir ülkede yaşıyoruz. Devletin kendi yasalarını bile hiçe sayarak toplumun muhalif kesimlerine, işçi sınıfına ve emekçi kitlelere, Kürt halkına karşı “yasadışı” bir gözdağı, tehdit mekanizması haline gelmiş gözaltında işkence ve kayıp uygulamasına karşı kazanılmış bir mevzidir Galatasaray.

Dönem, Gazi direnişinin ardından gelişen süreçti. Hasan Ocak gözaltında katledildi. O ilk değildi, ne de son olacaktı. Bir avuç insan çıktı ilk başta. CHP'yi açlık grevleriyle işgal ettiler. Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda karanfil, Kadıköy Altıyol'da mum oldular. Galatasaray'ın önünde “sesli” çığlıktılar.

Bir mevzi kolay kazanılmıyordu. Hedef gösterildiler, “sarı tişörtlü teröristler” diye nitelendirildiler. Bedeller gerekiyordu, ödendi fazlasıyla. Gözaltıların ardı arkası gelmedi. Artık Kadıköy'de otobüsten alıyorlardı onları. Onlar karakolda, “haftalık olağan” gözaltılarını yaşarlarken dışarıda kalanlar karakolun önünde devam ediyorlardı eyleme. Altıyol'da polis tarafından engellenen kızıl bantlı mumlar Harbiye Açık hava Tiyatrosu'nda “İnsanlar Neredesiniz” gecesindeki bir tiyatro gösterisi sırasında yüzlerce polisin gözleri önünde sahnenin ortasına dikiliverdi. Bu, mücadelede inatçılığın mesajıydı. Güçler Cumartesi eylemlerine yoğunlaştırıldı.

Verilen militan devrimci mücadele ve ödenmekten çekinilmeyen bedeller sonucunda sonradan “Cumartesi İnsanları”na dönüşecek “Cumartesi Analari” mevzisi kazanıldı. Galatasaray Lisesi'nin önü artık her Cumartesi saat 12:00'de inatçı direnişin randevu yeri. “Hepimiz kayıp anası, hepimiz tutsak yakını” idik. Her türlü zorluğa ve zorbalığa karşın üç yılı aşkın bu sürede

terkedilmedi. Türlü oyunlar denedi devlet; tehditler, “çocukları dağa çıkmış” yalanları, fiili saldırılar, hatta alay edercesine “kayıplarınızı biz buluruz, bize başvurun” diyerek getirdiği “kayıp otobüsü”.

Unutmak ihanettir! Bu mevzinin ne bedellerle kazanıldığını unutmayacağız. İşte böyle militan mücadelelerle kazanılmış (zaten başka türlü de kazanılamazdı) bir mevziyi korumak için de aynı çizgiyi sürdürmek gerekiyordu. Bu ise oraya kitlesel ve militan bir şekilde yüklenmekle mümkündü. Ancak eylemin inisiyatifini elinde bulunduran İHD doğal olarak böyle bir tarza yabancı olduğundan bu gerçekleştirilemedi. Hiçbir hazırlık ve organizasyon yapılmadığından çok güçsüz ve dağınık bir şekilde çıkıldı. Başta İHD yöneticileri olmak üzere ikişer üçer gelen bir miktar insan gözaltına alındı. Geri kalan dağınık kitleyi de polis kolayca dağıttı. Burada bir kez daha mahkum edilmesi gereken İHD'nin “meşruluk” sorununa liberal yaklaşımlarıdır. Bu çizgi başından beri meşruluğun icazetle kazanılabileceğini, “yasal” prosedürlere uyarak korunabileceğini savunmuştur. Sloganlarla kazanılan mevziler bu yasalçı anlayış nedeniyle “sessiz çığlığa” dönüştürülmüştür. Ancak mücadele bir kez daha, meşruluğun mücadelenin düzeyiyle ilgili olduğunu göstermiştir. Bunun en iyi örneklerinden biri bu mevzinin kazanılması sırasında yaşanmıştır. Devletin her türden zorbalığına karşı yeniden yeniden aynı alanlara militanca (yani “meşruluğu” o yasalçı tarzda gözetmeyerek) çıkmadan bu mevzinin kazanılması mümkün olamazdı. Ayrıca, devlet her türlü uygulamasını -Cumartesi Analari onlara kendi yasalarını “hatırlatmasına” rağmen- zor aracıyla meşrulaştırma yoluna gitmiştir. Dikkat edin devlet ne 15 Ağustos'taki saldırısı hakkında ne de ertesi hafta bunu sürdürmesi hakkında akla yakın bir açıklama yapma zahmetine girmemiştir. Aslında herşey çok açıktır. Bu tür mücadeleler bilek güreşini andırır. Sen biraz kazançlı duruma geldiğinde durmazsın, geri hiç dönmezsin. Gücün yettiğince bastırırsın, yoksa zaten o bastırır. Bu, biri diğerini tamamen aldedene kadar sürer. 22 Ağustos'un açıklaması bu kadar basittir ve bundan sonrasının. Artık orayı yeniden geri almak için eyleme organize-örgütlü, kitlesel-militan bir şekilde katılmak lazımdır. Unutmamak gerekir ki örgütsüz eylem yenilmeye mahkumdur!

Sermayenin yeni dönem planları ve hükümetin “af” saldırısı

Her sınıflı toplumda egemen sınıf, ideolojik gücünü ve siyasi erkini, toplumsal devrimci gelişmenin önünü alabilmek için kullanmıştır. Hükümet ortağı DSP'nin gündeme getirdiği ve basın günlerdir işlediği “Af önerisi” de özünde ideolojik saldırı içeriklidir.

Zindanlar sömürücü egemen sınıfların iktidarlarını sürdürübilmesinin bir aracı olagelmıştır; ezilen ve sömürülen yığınları denetim altında tutmanın aracı. Zindancılık da temel uzmanlık alanlarından biri. Tıpkı işkence, katliam, mahkeme vb gibi. Karşılarında ise ezilen ve sömürülen sınıflar ve bu sınıfların kahramanları Spartaküsler, Brunolar, öldürüldükçe yeniden dirilen ve sayıları gün geçtikçe artan Pir Sultanlar, Bedrettinler, Denizler, İbrahimler ve Mahirler. 12 Eylül yığıtleri, zindan şehitleri vb.

Ne ki, egemen sömürücü sınıfların çırpınıları boşunadır. Dertlerinin çaresi yoktur. Tarihin dönen tekeri ileriye döndükür ve onu geriye döndürmenin hiç bir yolu yoktur.

Sermayenin yeni saldırısı: “Af”

Bir süredir oluşturulan ve kamuoyuna pompalanan af tartışmaları, gündemi önemli ölçüde işgal etti. Bu tartışmaların çıkış koşulları, zemini ve hedeflerini anlamak, sermayenin gündemine karşı sınıfın devrimci mücadelesinin gündemini oluşturabilmek ve saldırıyı püskürtebilmek yönünden önem taşıyor.

Af tartışmalarının gündeme getirildiği konjonktür, burjuvazinin, sisteminin bekası için geliştirdiği ve giderek yeni biçimler kazanan siyasal taktik ve ekonomi politikaları için manevra alanı hazırladığı dönemdir. Konuyu zindanla sınırlı değil, sermaye cephesi, sınıf mücadelesinin sorunları içinde ele almak gerekiyor.

Daha bir yıl dolmadan ömrünü dolduran bir hükümetle karşı karşıyayız. Siyasi ve iktisadi bunalım, burjuvaziyi artık neredeyse aylara dayalı bir yönetim anlayışı içine itiyor. Yapısal kriz koşullarında bir koalisyon hükümeti yalnızca bir dönem için hükümet edebiliyor. Çabucak yıpranıyor ve yeni saldırı paketlerini açabilmek vitrin yenilemeyi gerektiriyor.

Türk burjuvazisinin uluslararası sermaye ile tam entegrasyon stratejisi; emperyalist finans tekellerine tam bağımlılığın yollarını genişlemeyi, doğal ve maddi zenginlikleri peşkeş çekmeyi, MAİ ve MİGA örneğinde görüldüğü gibi emperyalizmin ekonomik ve hukuki tahakkümünü arttırmayı gerektiriyor. Bunlarla birlikte son İMF-TÜSİAD reçetesiyle hazırlanan yeni saldırı paketinin tam uygulanabilmesi için siyasal ortamın uygun hale getirilmesi zorunludur. Seçim sürecine böylesi bir konjonktürde giriliyor.

Artık emperyalist finans kuruluşları temsilcilerinin denetmenliği eşliğinde işçi sınıfı ve emekçilere yönelik kitlesel işten atma, yoğun bir sefalet, mezarda emeklilik, özelleştirme, esnek üretim ve örgütsüzleştirme saldırılarının yeni bir dozda yürütüldüğü bir dönemin içindeyiz.

İMF-TÜSİAD saldırı programını tam başarısı hedefi, burjuvazinin önüne alan açma, zemin döşeme sorununu çıkarıyor. Bu nedenle öngörülen şudur: Yeni hükümetle siyasal ortam hazırlanmalı, saldırı programına karşıt yükselecek toplumsal muhalefeti terörlere etme ve boğmak için tüm koşullar yaratılmalıdır. Zira işçi sınıfı, her ne kadar devrimci önderlik sorununu tende bıçak gibi yaşasa da, açlık ve sefalet “sosyal patlama” olgusunun gerçekleşmesine

yolaçabilir. Ya da yıllara yayılan bir mücadeleyi yaratan kamu emekçileri, 4 Mart Ankara örneğini çoğaltarak alanları zaptedebilir. Saldırı paketine uygulama alanı açmak, ancak kitlelere dönük baskı ve terör eşliğinde mümkün olabilir. Harp Akademileri Komutanlığı'nın özelleştirmelere ilişkin açıklamasında “sosyal patlama” uyarısı yapması dikkate değerdir. Sermaye uşaklarının “böyle devam ederse sosyalizm gelebilir” sözcükleri boş kaygıları anlatmamaktadır.

Zindanlara dönük saldırı girişimleri, yapılan hazırlıklar ve “af” saldırısı bu tablo içinde kendi yerini bulmaktadır. Saldırı dalgasının ilk adımlarının zindanlardan başlatılması planlanmaktadır. Kırılacak halka burasıdır. Çünkü egemen sınıflar, yüzyılların yönetim deneyimi ile, bir sosyal patlamayı engellemenin ancak onun itici gücü olan önderliğinden yoksun bırakmakla mümkün olduğunu iyi biliyorlar. Devrim saflarının temsilcilerinin, öncülerinin imhası, teslim alınması, kitlelere yönelik saldırının yolunu düzleyecektir. Nitekim “af” ile asıl planlanan da budur. Sınırlı sayıda adli tutuklunun serbest bırakılmasının ardından asıl plan yürürlüğe konacaktır: Yıllardır denenip de her saldırıda geriye çekilerek yaşam bulamayan hücre sistemi ve ona bağlı diğer saldırılar. Olası bir kısmi af'a burjuvazi bir taşla iki kuş vurmaya hedeflemektedir. Sınırlı sayıda adli tutuklunun bırakılmasıyla devlet “demokratik” “affedici” yönünü sergileyip uluslararası siyasi arenada ve içeride puan toplamayı düşünmektedir. Çetecilikte, katliamlarda, işkence ve zulümde, zorbalık ve keyfiyette dünya şampiyonluğuna oynayan iktidar, AİHM davalarında rekor kırmakta, arka arkaya kamuoyunda teşhir

olmaktadır. Bu durum Türkiye'nin AB ile bağlantı sürecinde ayaklarına dolanan bir engel durumundadır. Keza aynı maske, kitlelere dönük olarak devlete güveni telkin etmeye de yöneliktir. Af, aynı zamanda bu görünümü bir parça silikleştirmek, demokrasi makyajı yapabilmeyi adımları olarak da gündeme sürüldü.

Dolayısıyla af girişimi, aslında devletin komünist ve devrimci tutsakları imha ve teslim alma saldırılarının bir öteki adımıdır. '96'da bunu doğrudan denemeye kalkışmıştı. 12 şehit verilerek saldırı püskürtülebilmisti. Şimdi ise bunu topyekün saldırı programına bağlı ve onun bir parçası olarak, üstelik de “masum” bir görünüm altında yürürlüğe koymaktadır. Bu kez sözkonusu olan daha sistematik, daha kapsamlı bir plandır.

“Af” ile yolu açılacak olan emekçi sınıflara dönük topyekün saldırı ile zindanlara yönelik saldırının içiçe olması, gerisin geriye püskürtebilmenin yolunu da göstermektedir. İMF-TÜSİAD programıyla karakterize olan saldırı dalgasının işçi sınıfı ve emekçi yığınlarca göğüslenmesinin, zindanlarda yükselecek isyanları sahiplenmesinin zorunluluğu, onlara yönelik politikleştirme saldırılarının da önemine işaret etmektedir.

Öte yandan sermaye devleti, af ile birlikte bir başka hesabı daha yapmaktadır. '96 saldırısıyla zindanlardan yükselen birleşik direnişle yenilgilerinden birini daha tatmıştı. Bu kez öncelikle “af” ile birlikte siyasi tutsakları bir bekleyiş bir rehabet havasına sokmayı planlamaktadır. Tutsaklar arasına hayalciliği serpiştirmeyi, devrim hedefini karartmayı hedeflemektedir. Ki, bir kısmi affın gerçekleşip gerçekleşmemesinden bağımsız olarak “af” sürecinin arkasından gelecek zindanlara yönelik saldırı dalgaları düşünüldüğünde, devletin planlarının boşa çıkartılmasının önemi her zamankinden daha büyüktür. Devrimci hareket, saflarında ham hayallerin beslenmesine izin vermemeli, yarınki saldırıları boşa çıkartabilmenin ilk yolunun hayalciliğin serpiştirilmesine pirim verilmemesinden geçtiğini görmelidir.

Zindanlar, sınıf çatışmasının dolaysız yaşanmasının süreklilik kazandığı, sınıfsal duruşun, devrim ve karşı devrimin her an, her saniye açık, yalın biçimde karşı karşıya geldiği, iki sınıfın iradesinin an be an çatıştığı alanların başında gelmektedir. Zindan, sınıflar mücadelesinin özgül bir alanıdır ve diğer kesitlerine göre devrimci irade ve ideolojik sağlamlılık esaslarında süreklilik kılacak biçimde yoğunlaşmayı gerektirir. Orada sermaye devletinin elindedir tutsak. Bedeni duvarlarla sınırlandırılmıştır. İnançları, düşleri, eylem aşkı duvarlara sığmamaktadır. Orada adımın bir gerisi yoktur. Zindanda bir adım gerilemek, bitişir. Sağlam bir ideolojik temel, örgütsel birlik ve süreklileşen bir gelişim, saldırıları göğüslemede “bedel ödedik, bedel ödeteceğiz” şiarında odaklaşmak diri ve devrimci kalmanın zorunlu bir önkoşuludur. Siyasal gelişmelerin ve kitle hareketinin nabzını olanakları zorlayarak tutma; zindan yaşamını örgütlü mücadelenin ihtiyaçlarına göre düzenleme; devrimci sınıf disiplini; zindanda devrimci üretimin, duvarlara sığmamanın diğer adıdır. Ajitasyona değil, devrimci üretime oturan bir zindan yaşamı. Yılları “içeride” geçirmek değil, dışarıda akan sınıf ve kitle hareketinin ihtiyaçlarına uygun bir yoğunlaşma.

Zindanda devrimcilik ve devrimci duruş budur.

N. Deniz

Zümrütten akseden bir Türk aydınlanmacısı

Cumhuriyet Gazetesi, başladığı “Aydınlanma Kitaplığı” dizisiyle 1940’larda MEB tarafından yayınlanmış klasik metinleri yeniden okuyucusuna sunuyor. Gazetenin bu girişimi, beraberinde okuyucunun büyük “Türk Aydınlanmacılarını”da tanımasına olanak veriyor. Bu kişilerden biri de, Bilim Teknik ekinin 25.07.1998 tarihli 592. sayısında, “Zümrüt’ten akisler” köşesinde, “İnsan Merkezli Düşünceler ve Sokrates” adlı bir yazısı bulunan A.M.C. Şengör.

Sayın Şengör, bu kısa ama çok derin felsefi bilgilerle dolu yazısına, Cumhuriyet Gazetesi’nin “insan uygarlığının üzerinde yükseldiği düşünce anıtlarını bir gazete fiyatına” okuyucusuna sunduğunu belirterek başlıyor. Cumhuriyet Gazetesi’nin reklamı, “Cumhuriyet, 1946 yılında cehalet ve aptallığın ortak saldırıları sonucu o zaman Atatürk’ün koruyuculuğundan artık mahrum kalmış olduğundan yıkılan Türk Aydınlanmasını tekrar ayağa kaldırmak için güçlü bir el uzatmıştır” cümlesiyle sürüyor. Burada Atatürk’ün koruyuculuğundan mahrum kaldığında yıkılan “Türk Aydınlanması”nın ne olduğu üzerinde durmayacağım. Bu gayet açık olarak görülmektedir. Burada kullanılan “Aydınlanma” teriminin Voltaire’e mezarında taklalar attıracak bir terim olduğunu vurgulayarak geçeceğim. “Türk Aydınlanması”nın son tarihi olarak sunulan 1946’dan sonra varlığını sürdüren (sözcüğün gerçek anlamıyla) Aydınlanmacıların neredeyse tümünün enternasyonalist ilkelere bağlı olması, onları “Türk Aydınlanması”nın bir parçası olmaktan doğal olarak koruyor. “Türk Aydınlanması”nın tartışılmasını büyük Türk Aydınlanmacısı Sayın Şengör’e bırakarak, kendi yazdığı yazının içeriği olan Antik Aydınlanmaya geçmek istiyorum.

Büyük filozofumuz, okumanın “her okunulana inanmak” demek olmadığı yolundaki eşsiz vecizesiyle, bize “Atinalı filozof Sokrates’in genelde sanıldığı gibi gençliği eleştirel ve bağımsız düşünmeye teşvik eden ve bilginin tek fazilet olduğunu söylediği halde kendisinin bildiği tek şeyin hiç bir şey bilmediği olduğunu vurgulayan alçakgönüllü bir bilge olduğu tezinin doğru olmadığını” söylüyor. Bunu da Platon’un Theaitetos ve Weno adlı diyaloglarından yaptığı alıntılarla destekleyerek, Sokrates’in “etrafındakilere insanın doğru ve iyiyi kendi içindeki özel bir hasletle mutlaka bulabileceğini, ölümsüz olduğuna inandığı ruhun zaten bu doğru ve iyi bilgilerle teçhiz edilmiş olduğunu, insanın tek yapması gerekenin dünyaya

geliş sonucu bildiklerinin çoğunu ‘unutan’ ruha bildiklerini hatırlatmaktan ibaret olduğunu empoze etmeye çalıştığını” ileri sürüyor. Buraya kadar anlatılanlardan değerli felsefe tarihçimiz sayın Şengör’ün Platon’u okumuş olduğu sonucunu çıkarmak pekala mümkündür. Hatta Platon’u anlamış olduğunu bile iddia etmek abartı olmayacaktır. Ancak sayın Platon uzmanımızın anlamakta zorlandığı bir konu var; okumuş olduğu diyalogların yazarı Sokrates değil Platon’dur. Burada adı geçen Sokrates, gerçek Sokrates olmaktan çok Platon’un yarattığı Sokrates’tir. Her filozof gibi Platon’un da eserlerini çeşitli dönemlere ayırmakta yarar vardır. Örneğin, Copleston’un verdiği kronolojik şemada, Platon’un eserleri 4 bölüme ayrılmaktadır ki adı geçen Weno, Platon’un 2. dönemi, Theaitetos, Platon’un, Sokrates’in görüşlerinden sıyrıldığı, artık “Genç Platon” olarak tanımlanmadığı dönemlerde yazılmıştır. Sayın Şengör bu durumda, “her okuduğuna inanmak” yanlısına düşerek Platon’un idealler öğretisini Sokrates’e mal etmekte ve bahtsız Platon’u da Sokrates’in öykülerini anlatan bir diyalog yazarına indirgemektedir.

Büyük filozofumuzdan nasibini Descartes da almakta. Sokrates’e mal ettiği idealar öğretisinin “Descartes’in şüpheciligi ile esasta aynı” olduğunu söyleyerek, Descartes’in düalizmini, monizme indirgeyerek ortadan kaldırmaktadır. Descartes’in içinde bulunduğu felsefi-teolojik ortam içinde Tanrı’yı a priori kabul etmiş olması, bizim filozofumuza göre, onun tanrı düşüncesine en büyük darbelerden birini vuran mekanizmasını, herşeyin sorgulanması, neden-sonuç ilişkilerinin aranması gibi teknik gelişimi ve bilgiyi yücelten yanını ortadan kaldırmaktadır. Descartes, “gerçeğin tek kaynağının sezgilerimiz” olduğunu söylerken skolastiğe en büyük darbeyi vurmakta ve Aydınlanmacı yazarımızın kavrayamadığı Fransız Aydınlanmasının yolunu açmaktaydı.

Sayın filozofumuz yazısının bir sonraki paragrafında asıl dardını en açık biçimiyle ifade ediyor. Şöyle diyor Şengör:

“Bu tür düşüncelerin Sokrates’ten sonra öğrencisi Platon’un totaliter devlet modeline, oradan da Hristiyanlık kanalıyla Engizisyon mahkemelerine, Descartes ve Tanrı’nın otoritesinin yerine duyuların otoritesini koymaya çalışan Bacon üzerinden 18.yy. pozitivizmine, oradan da 20.yy.’ın milyonlarca insanın acı içinde ölmesine neden olan faşist, komünist ve köktendinci totaliter devlet modellerine

yol açtığı artık her bilim ve felsefe tarihçisinin bildikleri arasındadır.”

Bunları her bilim ve felsefe tarihçisinin bilip bilmediğinden emin değilim. Ancak emin olduğum birşey var ki, Sayın Şengör dışında bilim ve felsefe tarihçilerinin çoğu, “Tanrının otoritesinin yerine duyuların otoritesini koymaya çalışan Bacon” tanımlamasını “Hoppalaa!” ifadesiyle karşılayacaktır. İyi ama sayın filozof siz nasıl birşey istiyorsunuz? Tanrıya güvenmek, sezgiye güvenmek, duyulara güvenmek, temelde hepsi birse ve aklın hammaddesinin duyular olduğu düşünülürse geriye “Atatürk’ün koruyuculuğu” ve sizin üstün dehanız dışında güvenecek birşey kalmıyor demektir. Oysa zavallı Bacon, materyalizmin restorasyonuna giriştiğinde, aydınlanmaya da tüm gücüyle omuz vermektedir. Tabii tanrı otoritesiyle, duyuların otoritesi, yani idealizmle materyalizm aynı şey olunca, büyük filozofumuzun henüz yazmamış olduğu mantık’ında iddia edeceği a= Na formülasyonu geçerlik kazanacaktır. Üstüne üstlük bakın şu 18. yüzyıl pozitivizmine ki hem faşizmin, hem komünizmin, hem de (gülmeyin!) köktencilğin kaynağı olabilme özelliği taşıyor. Felsefe akımı değil sanki, sosyal demokratlara karşı kurulmuş şer cephesi. Faşizm, komünizm ve köktencilik, totaliter devlet modelleri olarak, aynı yerden kaynak alarak ve “milyonlarca insanın acı içinde ölmesine neden” olarak (sakın aklınıza kötü birşey gelmesin, üstat burada burjuva demokrasisi içinde herkes acısız ölür demek istemiyordur herhalde!) öylesine birbirinin aynı ki, burada felsefenin temel problemi olan bilinç-madde ayrılığından, idealizm-materyalizm çelişkisinden dem vurmamak tamamen gereksiz kalıyor. Zaten bunları “artık her bilim ve felsefe tarihçisi” bilmekte.

Büyük filozofumuzun nasıl birşey istediği, yazısının son paragrafında ortaya çıkıyor. Şu cümlelerle bize doğru yolu gösteriyor:

“... güya insanı düşünmedikleri için eleştiren o doğa filozofları (Tales, Anaksimender, Anaksimenes, Herakleitos, Anaksagoras) açık veya gizli hiçbir otoriteyi tanımayan; insanın içinde mutlaka doğruyu bulacak gizli güçlerin varlığına inanmayan; gözleyerek, düşünerek ve eleştirerek belki yanlışlardan arınabileceğimizi, ancak doğruyu bulmak için hiçkimsenin elinde sihirli değnek olmadığını insanlığa ilk defa öğreterek ona doğanın yalnızca lalettayın bir parçası olduğunu, özgürlük ve mutluluğu bu mütevazı ama realist görüş içinde aramasını söyleyen gerçek

bilgiler, eleştirel akla dayalı insan uygarlığının hakiki kurucularıydı. Sokrates ise onların büyük ideallerini anlayamayan, insanı tanrı gölgesinde güya yücelten bir doğu özentisinden ibaretti.”

İlkçağ felsefesini okuyan her aklı başında insan Demokritos sonrası tüm Hellas’ı saran Sofist Devrim’in nedenleri üzerinde düşünmüştür. Sofizm, İran savaşlarından sonra, İranlıların yenildiği, Atinalıların pazar ekonomisini radikal bir demokrasiyle geliştirdiği bir dönemde yaygınlık kazandı. Onların pragmatizmi, pazar ekonomisinin dolaysız bir sonucuydu. Burada sorun Sokrates’in “doğu özentisi” olması değil, onun önünü açan sofizmin içine doğduğu ekonomik ilişkilerdi. Sofizm, dış dünyadan iç dünyaya yönelirken, doğa bilimlerinden insan bilimlerine önemli bir adım atıyordu. Ayrıca, doğa filozoflarının her türlü otoriteyi reddetmesinden söz ederken, örneğin Thales’in arkhesinin su olmasının Homeros anlatılarındaki Okeanos’la ilgisi, onun hilozoizminin hakim “ruh” anlayışıyla yakın bağı, Herakleitos’un “ateş”inin Zerdüş dininden etkilenmiş olduğu, bir anlamda bir takım otoriteleri tanımış olduklarını söylemeyi gerçeğe aykırı bulmamaktadır. Onların kendiliğinden materyalizmleri ise, onların Descartes ve Bacon’la aynı kaygıyı güderek, doğaya egemen olabilmek için önce onu anlamak gerekliliğinden hareketle duygusal olanı bir adım önde tutmalarındandır. Söz konusu filozoflar “insanı doğanın lalettayın bir parçası olarak” görmek bir yana teknik ilerlemeleri her zaman ön plana koyuyorlardı. Onlar demokratik grubun temsilcisi olan tüccarlar olarak, bilimsel ve teknik ilerlemelere ihtiyaç duyuyorlardı. Çünkü daha uzak pazarlara ulaşabilmek için tanrıya değil, gelişmiş ticaret filosuna ihtiyaçları vardı. Bununla birlikte, biz bugün doğa bilimlerini ne kadar onlara borçluysak da, inkar etmemek gerekir ki toplumsal ve insani bilimleri sofizme ve onu eleştirmekle birlikte onun problemini sürdüren Sokrates’e borçluyuz. Sokrates diyalektik aklın geliştiricisi, bu yanı sıra gericiilik karşısında baldıran zehirini tereddütsüz içen bir Antik Çağ aydınlanmacısıdır. Sofist devrimiyle ilgili temel sorun sofistlerin doğa filozoflarını “anlamaması” değil, felsefeye yeni, “iç dünya” ile ilgili problemler kazandırmış olmalarıdır. Sorun Sokrates’in doğa filozoflarını anlayamaması değil, sayın filozofumuzun Sokrates’i anlayamamasıdır.

Kapitalizm savaş demektir!

Barış sosyalizmle gelecek!

(Berlin, 1945)

Kızıl Bayrak